

Джак Ванс

Господарите на Драконите

ГЛАВА 1

Жилището на Джоз Бенбек, издълбано в сърцето на варовиковите скали, се състоеше от пет главни стаи, разположени на пет различни етажи. Най-отгоре се намираха реликварият и залата за съвещания: в първият – тъмна мрачна стая – се съхраняваха архивите, трофеите и реликвите на рода Бенбек; а втората – тясна и дълга стая с висока до гърдите ламперия и измазан в бяло сводест таван – пробиваше напълно канарата, като единият и вход поглеждаше Долината на Бенбек, а другият – Пътя на Керген.

По-долу се разполагаха личните помещения на Джоз Бенбек: гостна и спалня, под тях – кабинета му и накрая, на самото дъно – работилницата, където освен господаря, никой друг нямаше достъп.

Да се влезе в тези помещения бе възможно само през кабинета – голяма Г-образна стая с украсен сводест таван, от който висяха четири полюлея. Сега тук бе тъмно, стаята се осветяваше с водниста сива светлина, идваща от четирите стъклени пластинки, в които по подобие на камера обскура се помещаваха изгледи от Долината на Бенбек. Стените бяха облицовани с плетена тръстика, а подът бе покрит с килим на разноцветни – кестеняви, кафяви и черни – кръгове и квадрати.

В центъра на кабинета стоеше разсъблечен човек с дълги кафяви коси, падащи свободно на гърба му, и златна огърлица на шията. Ъгловатото лице имаше резки черти. Сякаш той се прислушваше към нещо и размишляваше. твреме на време поглеждаше кристалното кълбо, намиращо се на близката лавица, и устните му се мърдаха така, сякаш се опитваше да запомни трудна фраза.

В далечният край на кабинета безшумно се отвори тежка врата и в стаята погледна цветуща млада жена с насмешливо изражение на лицето. Като забеляза голия човек тя с труд сдържа да не възкликне от удивление. Мъжът се обърна, но вратата бе вече хлопнала.

Няколко мига той стоя неподвижен, погълнат от мислите си, после бавно тръгна към стената. Отвори капака на шкафа за книги и пхна вътре ръка. Шкафът неочаквано се измести настрана. По спирална стълба гостът се спусна в личната работилница на Бенбек. В центъра на това помещение се намираше голяма маса, затрупана с различни инструменти, метални детайли и парчета от електронни схеми. Очевидно тези неща особено интересуваха господаря на стаята.

Голият човек хвърли поглед на масата, взе един от предметите, небрежно го разгледа и се усмихна. Погледът му остана чист и удивен като на дете. Приглушени гласове от кабинета достигнаха работилницата. Човекът вдигна глава, заслуша се и после се дръпна от масата.

Той вдигна една каменна плоча на пода и се плъзна през образувалия отвор в мазето. Като върна камъка на мястото му, той взе светещия прът и тръгна по тесния тунел, който скоро премина в естествена пещера. През различни промеждутъци на времето прътът излъчваше слаб поток светещи частици, едва-едва нарушаващи мрака. Голият бързо вървеше напред, сребристите му коси пламаха след него, като ореол...

* * *

В кабинета по това време спореха момичето-менестрел Фейд и престарелият сенешал.

– Но аз го видях! – настояваше тя. – С очите си видях Свещения, намираще се така близо до мен, както ти сега. – Тя гневно хвана стареца за лакътя. – Мислиш си, че съм мръднала или изпаднала в истерия, а?

Вайф, сенешала, повдигна рамене, като не се съгласи нито с едното, нито с другото.

– Нещо не го виждам – той се изкачи нагоре по стълбата и погледна в спалнята. – Празна е. Къде е той? Аз през цялото време бях на поста си пред вратата.

– Ти спеше. Когато дойдох, хъркаше.

– Грешеш, само кашлях.

– Със затворени очи, нали, и отметната назад глава, а?

Вайф още веднъж повдигна рамене.

– Дали съм спал или не, работата не се променя. Ако той е влизал в кабинета край мен, то как си е отишъл? Събудих се веднага щом ме извика, нали?

– Тогава, стой на поста си, докато не намеря Джоз Бенбек.

Фейд побягна по тунела, който скоро се превърна в Прохода на птиците, наречен така заради причудливите птици от лазур, злато, цинковар и малахит, вложени в мраморните стени. През арка от зелен и сив нефрит премина в Пътя на Керген – естествено дефиле, образуващо главния вход на Селището на Бенбек. Като достигна повърхността, момичето извика двама младежи, които работеха на полето.

– Бягайте в конюшната и намерете там Джоз Бенбек! Изпратете го веднага насам, аз трябва да говоря с него.

Младежите захвърлиха работата си и побягнаха към ниския

цилиндър от черен кирпич, разположен на миля от селището – обора на драконите. Над тренировъчните площи се вдигаше прах и пепел; проблясваха люспи; донасяше се звън на оръжие. Грумовете – ездачите на драконите, облечени в черни кожи, се занимаваха с обичайните си работи.

Фейд чакаше опряла се на стобора. Постепенно момичето започна да се съмнява в срочността на съобщението си и дори в правдоподобността му.

– Не! – яростно зашепна тя. – Видях го! Видях го!

Склен ослепително ярко блестеше на зенита. Времето беше чудесно. Долината от двете си страни бе заобиколена с бели скали. Хребета на Бенбекови се очертаваше на фона на тъмните планини. От полетата се носеше приятен аромат на цъфтяща вики.

Фейд въздъхна и наполовина се убеди, че е сбъркала. Още веднъж, но вече не така страстно, се увери в обратното. Никога тя не бе виждала Свещените, защо тогава си въобрази, че е срещнала един от тях?

Младежите дотичаха до оборите. След миг оттам изкочи Бенбек, възседнал тънконогия висок Паяк и в тръс се насочи към Селището на Бенбек.

Несигурността на Фейд нарастваше. Може би, Джоз ще се разсърди или ще посрещне съобщението и с недоверчив поглед? С напрежение тя чакаше приближаващия се ездач.

Преди месец дойде в Долината на Бенбек и още не беше уверена в положението си. Наставниците и прилежно я бяха учили в усамотената малка долина на юг, където се бе родила, но несъответствието между обучение и реална действителност често я поставяше в задънена улица. Учили я бяха, че хората се делят по своето поведение на строго определени групи. Но Джоз Бенбек не даваше признаци, че принадлежи към някоя от тях и поведението му бе непредсказуемо.

Тя знаеше, че е сравнително млад, но по външния му вид трудно можеше да се съди за възрастта му. Той притежаваше строго бледо лице, сиви проблясващи като кристали очи и тънки прави устни. Движеше се вяло, в гласа му не се усещаше страстност и не претендираше за изкуството да владее сабята и пистолета. Изглеждаше, че доброволно бе отхвърлил всичко, което би могло да предизвика възхищение или преклонение пред него, но Фейд, която отначало го смяташе за студент, постепенно си промени мнението. Тя реши, че е самотен и скучаещ човек със спокоен хумор, ставащ често мрачен. Към нея се отнасяше подчертано вежливо и Фейд, изпробвала на сто и два приема кокетството си,

така и не успя да предизвика съответната искра.

Джоз Бенбек се спеша и заповяда на Паяка да се върне обратно. Фейд неловко приближи господаря и той я погледна въпросително.

– Защо бе нужна тази припряност? Ти спомни ли си деветнадесетия раздел?

Фейд пламна от смущение. Някога тя простодушно бе разказала за строгото си обучение и сега Джоз и напомни една от класификациите, за която бе забравила.

– Отворих вратата на кабинета ти – каза тя бързо, като се възбуждаше непрекъснато, – и го видях. Гол Свещен! Той не ме забеляза. Бързо затворих вратата и побягнах за Вайф. Когато се върнахме, там беше пусто!

Джоз удивено повдигна вежди.

– Странно – и след миг запита: – Ти сигурна ли си, че не те е забелязал?

– Да, но когато се върнах с Вайф, той бе изчезнал. Истина ли е, че владеят магията?

– Не знам.

Те влязоха в Пътя на Керген и през множество изсечени в скалите тунели и коридори отидоха в чакалнята. Вайф отново дремеше на стола си. Джоз със знак заповяда на Фейд да спре и внимателно влезе в кабинета си. Огледа се на всички страни и ноздрите му затрептяха от ловджийска страст. Стаята бе празна. Бенбек изтича по стълбата и огледа спалнята. Нямаше никой. Ако се е минало без магии, значи Свещеният е намерил тайния вход. С тази мисъл стопанинът се спусна в работилницата и тук усети едва доловимата сладко-кисела миризма на Свещения. Следа ли беше? Възможно.

Сантиметър по сантиметър Джоз оглеждаше стаята под различни ъгли. И накрая до стената намери едва виждаща се цепнатинка, образуваща на пода правоъгълник.

Джоз кимна със задоволство, стана и се върна в кабинета си, където внимателно огледа лавиците. Какво бе привлякло тук Свещения? Книгите ли? Но няма те владеят изкуството на четенето? „Когато следващия път срещна Свещен, ще го запитам за това“ – вяло си помисли Джоз, – той ще ми каже истината“. Но веднага разбра, че въпросът му е нелеп. Та нали Свещенията са варвари.

Той погледна жълтото мраморно кълбо, което считаше за най-ценното от своите вещи – изделие от митичния Едем. Май не е докосван. На съседната лавица се намираха моделите на драконите му – ръждиво

червената Мегера, Дългорогия Убиец и братовчед му Крачещия Убиец, Синия Ужас, Дявола с невероятно силната опашка, завършваща със стоманена топка, и страхотния Джагър с полиран като бяло яйце череп. До тях се намираше родоначалникът производител на цялата група – бисерно-бледо същество на два крака с два гъвкави крайника в центъра на туловището и два хрилни отвора на шията. Тези статуйки бяха изработени прекрасно, но с какво са могли да привлекат вниманието на Свещения? Той без никакви пречки би могъл да изучава оригиналите.

Тогава, може би работилницата? Джоз потърка брадата си. Нямахме никакви особени илюзии за ценноста на работата си. Просто интересни занимания, нищо повече. Реши да престане с догадките. Свещеният е дошъл без никакви научни цели, възможно бе, посещението да е част от продължаващо разузнаване. Но защо?

Силно чукане по вратата го стресна.

– Джоз Бенбек, послание от Ървис Карколо от Щастливата Долина. Желаете да се срещне с тебе и чака отговора на билото на Хребета на Бенбек.

– Добре. Ще се срещна с него.

– Тук или на билото?

– На билото, след половин час.

ГЛАВА 2

На десет мили от Долината на Бенбек сред изветрялите диви скали, канари, пропасти и каменни плочи, осяени с камъни, лежи Щастливата Долина. Тя е също толкова широка, колкото и владенията на Бенбек, но е наполовина по-къса, и дъното и е покрито с наноси донесени от ветровете, които не са достатъчно плодородни.

Вожд на Щастливата Долина беше Ървис Карколо, дебел късокрак човек със свирепо лице и труден характер, редуващ мигновено преходите от шегите към гнева. По-голямата част от времето си прекарваше в драконовия обор, където изливаше на грумовете потоци кресливи указания, упреци и насмешки.

Този енергичен човек най-много на света желаше да върне на Щастливата Долина властта, която тя бе имала преди дванадесет поколения. В онези жестоки времена, преди появата на драконите, жителите на неговата родина се отличаваха със смелост, ловкост и безжалостност.

Долината на Бенбек, Голямата Северна Цепнатина, Крюховен, Долината Сардо и Фосфорната Клисура – всички признавали властта на клана Карколо.

Краят дошъл от далечния космос с кораба на Основните или Графовете, както ги наричали в онези години. Пришълците взели в плен и унищожили цялото население на Крюховен, после нападнали Голямата Северна Цепнатина, но успяли само наполовина. Като отмъщение за неуспеха космическия кораб бомбардирал останалите селища. Когато оцелелите се върнали обратно, господството на Щастливата Долина било само скръбна фикция.

Поколение по-късно, във века на Влажното Желязо, дори тази фикция рухнала. В решителната битка Гос Карколо бил пленен от Керген Бенбек и принуден да се кастрира със собствения си нож.

Минали само пет години мир и се върнали Основните. Като унищожил населението на Долината Сардо огромният кораб се спуснал в Долината на Бенбек, но обитателите и били предупредени и успяли да се скрият в планините. Надвечер трима Основни направили излаз под прикритието на свои грижливо обучени войници. Отрядът бил от няколко взвода тежко въоръжени редници, взвод следотърсачи и взвод оръженосци, които най-приличали на жителите на Ерлит.

Но над долината се разразила слънчева буря, която направила

флайерите на кораба безпомощни и това позволило на Керген Бенбек да извърши най-поразителния подвиг, превърнал името му в легенда.

Вместо да се спасява с хората си във Високите Скали, той подбрал шейсет смелчаци и като ги въодушевил с насмешки и язвителни подигравки, нападнал на врага от засада. Удало му се да разгроми един от взводовете тежковъоръжени войници и пленил всички Основни.

Противникът така се объркал от дързостта на нападателите, че не посямля да пуснат в действие страшното си оръжие, да не засегнат господарите си. Когато се решили да атакуват, Керген Бенбек заповядал да убият първия Основен...

Врагът се объркал напълно и започнал да отстъпва, а Бенбек и хората му се скрили в мрака.

Минала дългата Ерлитска нощ, бурята на настъпващата зора бушувала на изток, отстъпвайки величествено на запад. Изгрял Скен.

Три души излезли от кораба на Базовите – оръженосец и двама следотърсачи. Изкачили скалите на Хребета Бенбек и потеглили на юг към района с хаотично смесване на сенки и светлини, разцепени камъни и отломки, натрунани една връз друга. Това било традиционното скривалище на бежанците – Високите Скали. Съпровождал ги малък флайер, подмятан от вятъра като лошо балансирано хвърчило.

Така започнали най-странните преговори в историята на Ерлит. Оръженосеца с труд изговарял човешките думи, говорният му апарат бил приспособен за словото на Основните.

– Вие трябва да освободите двадесет и трима наши Преподобни. Необходимо е покорно да ги върнете.

Той говорил спокойно с вежлива меланхоличност, без да моли, но и без да заповядва.

Керген Бенбек, висок и слаб човек с зализани черни коси, оформени в пет плитки, високо се разсмял.

– Какво ще стане с убитите от вас хора на Ерлит? А с пленниците?

Оръженосецът, човек с изразителна външност и благородна орлова глава, пристъпи напред. Той беше плешив, кожата му блестеше като обгорена, а на мястото на ушите имаше малки клапани. Облечен бе просто, в тъмносини дрехи. Със себе си не носеше никакво оръжие, ако не се смята миниатюрен многоцелеви ежектор. Уравновесено и спокойно отвърна на въпросите на Бенбек.

– Убитите хора на Ерлит не могат да се възкресят. Тези, които се намират на борда, ще бъдат преместени на долното ниво, където е необходима свежа станична кръв.

Керген с презрителна баяност огледа оръженосеца. В някои отношения, помислил той, този уравновесен и надменен, но създаден по изкуствен начин, човек напомнял Свещените от неговата собствена планета, с особено резките си черти на лицето, дългите ръце и крака. Възможно е, да действа и телепатията, но до него се донесла кисела миризма със сладък отенък.

Керген обърнал глава и видял на петнадесетина метра от себе си стоящата сред скалите гола фигура на човек със златна огърлица и дълги кафяви коси. В съответствие с древния етикет Бенбек гледал през него и правел вид, че нищо там не съществува.

Оръженосеца, хвърлил бърз поглед на Свещения и постъпил по същия начин.

– Искам да освободите хората на Ерлит – казал Керген Бенбек с равномерен глас.

Оръженосецът се усмихнал и поклатил глава.

– Съдбата им не подлежи на обсъждане – той с труд подбирал думите си, като се опитвал да бъде разбран. – Съдбата им е... определена. Установена. Повече за това няма да говорим.

Усмивката на Бенбек преминала в цинична гримаса, но не казал нищо. Просто мълчал.

– Нужно е да разбереш – продължил оръженосецът, – че съществува определен ред. На функцията на такива като мен, съответствува определена форма, определен образ, който се изгражда изкуствено.

Той се навел и с грациозно движение на ръката взел един камък.

– По същия начин по който мога да придам на тези парчетии формата на тапа за шишета.

Бенбек направил крачка напред, измъкнал камъка от ръката му и го захвърлил далече в скалите.

– С този камък никога не ще можеш нищо да запушиш.

Оръженосецът неодобрително поклатил глава.

– Винаги ще се намерят други камъни.

– И винаги ще се намерят по-големи отвори – заявил Бенбек.

– Да се върнем на въпроса – казал оръженосецът. – Предлагам да дадем на преговорите правилна насока.

– Какво ще ни дадете в замяна за Графовете?

Оръженосецът тежко повдигнал рамене. Мислите на този човек са така диви и варварски капризни, както косите на неговата прическа.

– Ако поискаш, щя ти дам инструкции и съвети, така че...

Керган Бенбек рязко го прекъснал.

– Поставям три условия.

През цялото време на разговора им Свещеният бавно се приближавал към тях и сега се намирал само на три метра.

– Първо – гаранции срещу бъдещи нападения над Ерлит. Петима Графа ще живеят постоянно при мен като заложници. Второ – главно да потвърдите вашите гаранции – вие ще ми предоставите космическия кораб и ще ме научите как да го ползвам. Трето – да освободите всички пленници.

Оръженосецът замигал и казал удивено нещо на следотърсачите с хрипящ глас. Те погледнали Бенбек така, сякаш бил не само варварин, но и безумец.

Оръженосецът хвърлил поглед нагоре, към реещия се флайер и изглежда отново придобил увереност. Обърнал се отново към Бенбек и заговорил така, сякаш досега не си били разменили нито дума.

– Аз дойдох да ти кажа, че двадесет и тримата Преподобни трябва да бъдат незабавно освободени.

Бенбек отново потвърдил исканията си.

– Вие трябва да ми предадете космическия кораб, да се въздържате от нападение на Ерлит и да освободите пленниците. Съгласни ли сте?

Оръженосецът се смутил.

– Предложението е странно, неопределено и съмнително.

– Ти разбираш ли или не? – креснал раздражено Бенбек.

Той погледнал Свещения, а после извършил нещо нечувано, нарушаващо всички традиции и правила.

– Свещени, как може да се говори с онези на които главите им са като запечатани? Той, изглежда, нищо не чува.

Свещеният направил още една крачка, а лицето му си оставало все така равнодушно. Като се ръководил от доктрината, предписваща безразличие към работите на хората, той можел да даде само специфичен и ограничен отговор.

– Той те чува, но между вас няма разбиране. Мисловната му структура, получено от господарите му, е несъпоставима с твоята. А как да говориш с него, аз не мога да ти кажа.

Бенбек отново погледнал оръженосеца.

– Ти чу ли, какво те питам? Ти разбра ли условията ми за освобождаване на Графовете?

– Чувам те ясно – отвърнал оръженосецът. – Твоите думи нямат никакво значение, те са абсурдни и парадоксални. Изслушай ме внимателно. Редът на нещата е такъв, че ти няма да имаш кораб. Ти трябва да

освободиш Преподобните. Същото се отнася и до останалите ти искания.

Бенбек почервенял. Обърнал се към хората си, нокато се справил с гнева си, заговорил бавно и отчетливо:

– Аз имам това, което ти е нужно. Ти имаш това, което ми е нужно. Нека се пазарим.

Известно време двамата се гладали в очите, после оръженосеца въздъхнал дълбоко и казал:

– Ще се опитам да ти обясня така, че да разбереш. Съществуват определености в този свят. Има обединения на тези определености, от които се образуват необходимостта и реда. Съществуването е съотношение на всички определености, дошло до нас по един или друг начин. Активността на Вселената може да бъде изразена с отношенията към такива обединения. Неправилността, абсурдът – това са като хора с половин мозък, половин сърце и останалите органи. Неправилността не може да съществува. Това че си пленил двадесет и три Преподобни е абсурд, неправилност. Това е нарушение на реда във Вселената.

Бенбек стиснал юмруци и отново се обърнал към Свещения.

– Как да спрем тази глупотия? Как да го заставим да ме разбере?

– Той не говори глупотии – отвърнал Свещеният, – но ти не разбираш езика му. Ти можеш да го заставиш да те разбира, само като изтриеш от мозъка му всички знания и навици и ги замениш с привичните ти.

Керген Бенбек се борил с чувството на раздразнението. ако искаш да получиш точен отговор от Свещения, нужно е да зададе точен въпрос. Като внимателно обмислил, той запитал:

– Какво трябва да направя?

– Освободи всички Графове – Свещеният докоснал двойното убеждение на златната си огърлица, ритуален жест, означаващ, че той е извършил постъпка, която може да измени неговото бъдеще, – и той ще си отиде.

Керген Бенбек гневно завикал:

– На кого служиш? На хората или на Графовете? Отговаряй!

– Кълна се в моя Танд, служи само на себе си!

Свещеният се обърнал към Планината Хетрън и бавно си тръгнал. Вятърът подмятал дългите му коси. Бенбек със студена решителност го наблюдавал, докато не се скрил от погледа, а после се обърнал към оръженосеца.

– Думите ти за определеността и абсурда са много интересни. Чувствам, че може да се споразумеем. Няма да освободя Графовете, докато

не приемете условията ми. Опитате ли се да ме нападнете, ще заповядам да ги наскат на парчета, и така ще илюстрирам твоите разсъждения. Това ще те убеди, че абсурдността е възможна.

Оръженосецът със съжаление поклатил глава.

– Послушай ме, ще ти обясня. Някои събития са немислими, те не съответствуват на реда на Вселената.

– Изчезвай по-бързо! – загърмял Бенбек. – Иначе и ти ще се присъединиш към господарите си; тогава аз ще ти покажа, как немислимото става мислимо!

Оръженосецът и двамата следотърсачи, като заломотили нещо, се запуснали от Билото на Бенбек към долината. Над тях като падащ лист се въртял флайерът.

След половин час от завръщането им на кораба, от него се изсипали всички: И оръженосци, и следотърсачи, и тежковъоръжени войници и останалите осем Графа – те викали, подскачали и се мятали насам-натам. Илюминаторите на кораба проблясвали с различни светлини, а от върте се донасял грохота на рушащи се машини.

– Те са се побъркали! – замърморил Керган, наблюдавайки ставащото. След известно колебание заповядал: – Всички да се съберат! Ние ще ги нападнем!

Надолу по Големите Скали се затъркаляла лавина от хората на Бенбек. В същия миг от кораба изкочили пленниците от Долината Сардо и се пръснали на всички посоки. Раздал се взрив, съпроводен от ярко избухване. Корабът изчезнал в пламъци. На мястото му се образувал огромен кратер, а отломките се посипали по главите на настъпващите воители.

Бенбек бил потресен от тази сцена на разрушение. Навел глава, повикал хората си и ги повел по опустошената долина. В тила на отряда му, строени в една причудлива линия, вървели двадесет и тримата Графа, вързани един за друг.

Ходът на събитията във Вселената е неминуем и ставащото вече не касаело двадесет и тримата Преподобни. Механизмът на Космоса е длъжен да осигурява спокойния ход на развитието. Така пленниците престанали да бъдат Преподобни и от този миг станали други създания. Какви? – питали се те един друг с печални и тихи гласове, покорно точейки се по Долината на Бенбек.

ГЛАВА 3

В течение на цялата история на Ерлит съдбата на Щастливата Долина и Долината на Бенбек се променяли в зависимост от хода на борбата между родовете Карколо и Бенбек.

Холдън Бенбек, дядото на Джоз, бил принуден да освободи Щастливата Долина от данъци, когато Атърн Карколо, този хитроумен развъждач на дракони, създал първия Дявол. В отговор се появили Джагърите, но противниците избягвали да влизат в открита борба помежду си.

Годините минавали. Илдън Бенбек, синът на Холдън, крехък и нерешителен човек, загинал, след падане от непокорния Паяк. Понеже Джоз бил още дете Гроуд Карколо решил да си опита щастието в борбата. Но претърпял съкрушително поражение в решителната битка от Хендъл Бенбек, чичо на Джоз, Главен Господар на Драконите на Долината на Бенбек. Войската на Щастливата Долина била натикана в една клисура, Гроуд Карколо бил убит, а младият Ървис осакатил Убиеца. По различни причини Бенбекови не успяли да използват постигнатото преимущество. Ървис Карколо, губещ съзнание от голямата загуба на кръв изтеглил хората си в относителен ред. Всички следващи години между съседните долини тлеел подозрителен мир.

Джос израстнал и се превърнал в млад, но мрачен човек, който не предизвиквал в подчинените си пламенен възторг и ентузиазъм. Същевременно не възбуждал и явна неприязън. С Ървис Карколо взаимно се презирали. При споменаването за кабинета на Джоз, с книгите му, инструментите, моделите и чертежите, със сложната наблюдателна система на Долината Бенбек (разпространяваха се слухове, че оптиката е дело на Свещените), Карколо с отвращение просто разпервал ръце.

– Да се уча ли? Пфу-у! Ама че удоволствие да се ровиш в минали повръщания! И до какво ще ни доведе това? Трябвало е да се роди Свещен, този кисел слабак, който витае някъде в облаците!

Някой си Дуе Алфонсо – търговец на деца, менестрел, знахар и хиромант – предал тези думи на Джоз, който само повдигна рамене.

– Ървис Карколо постепенно ще се изроди в един от своите Джагери – казал той. – Собствената му непробиваема глупост го прави съвършено непристъпен.

Тази забележка по същия път се върнала обратно в Щастливата Долина и засегнала предводителя и по болното място. Той отдавна и тайно

се опитвал да създаде в оборите си нова порода дракони, мощни като Джагерите, но притежаващи свирепостта и бързината на Сините Ужаси. Но в работата си повече се облягал на интуицията си, отколкото на съветите на Главния си Стопанин на Драконите – Баста Хейвън.

Яйцата били продупчени и десетина дракончета оцеляли. Ървис ги гледал по метода на камшика и сладкиша. Постепенно животните израстнали. Надеждата на Карколо да обедини в едно ярост и неуязвимост се осъществила четири вяли и раздразнителни създания, широки в гърдите, но слаби в краката и с ненаситен апетит.

– Как може да се създаде нов вид дракон, само със заповед: „Съществувай!“ – с насмешка казвал Баста Хейвън на помощниците си и веднага ги съветвал. – Дръжте се надалеч от тези твари. Умеят само да гълтат и да размахват лапите си.

Времето, усилията и храната, изгубени в безполезни опити, отслабили армията на Карколо. Преуспял само с плодовитите и непретенциозни Мегери. Дългоноги и Крачещи Убийци имал предостатъчно, но тежките и специализирани видове, особено Джагерите, явно не му стигали. Спомените за древната слава на Щастливата Долина не му давали спокойно да спи. Долината Бенбек трябвало да бъде покорена! Често си представял церемония в която Джоз Бенбек изпълнявал ролята на момче за всичко към някой драконов обор.

Претенциите на Карколо се усложнявали и от някои капитални затруднения. Населението на Щастливата Долина се удвоило, но вместо да разширява селищата, да издига нови кули и да копае тунели, Карколо изградил три нови обора за драконите, десетина бараки и огромна тренировъчна площадка. На жителите бил предоставен избор: или да се блъскат в зловонните тунели, или да си построят жалки колиби в подножието на скалите. И водата и продоволствието отивали за драконите. Гладното, болно и жалко население на Щастливата Долина не споделяло въодушевението на Карколо и това отсъствие на ентузиазъм в народа му, го карало да изпада в ярост.

Във всеки случай, когато скитника Дуе Алфонсо повторил думите на Бенбек, Карколо изпитал изпепеляваща омраза.

– Баста! Какво знае този сополанко за отглеждането на драконите?! Съмнявам се, дали разбира речта на собствените си животни.

Имал предвид секретния жаргон, съществуващ във всяка армия, с помоща на който заповедите и инструкциите се предавали на драконите. Да разбере драконовата реч, била мечтата не всички собственици, тъй като с нея се постигал определен контрол над враждебните сили.

– Аз съм практик и струвам двама като него – продължил Карколо. – Може ли той да планира, да развъжда и обучава дракони? Може ли да ги учи на дисциплина и същевременно да разпалва яростта им? Не! Той е предоставил това на стопаните на драконите, а сам се въргала в кревата, яде на поразия сладкиши и воюва с менестрели-девици в постелята. Казват, че с помоща на астрологията предвижда връщането на Базовите, разхожда се с високо вдигната глава и непрекъснато се вира в небето. Нима такъв човек заслужава власт и благополучие? Казвам – не! А аз, Ървис Карколо от Щастливата Долина? Да! И ще му покажа, че съм прав!

Дуе Алфонсо охлади малко гнева му.

– Не е така просто. Той е по-бдителен, отколкото си представяш. Драконите му са в отлична форма и често ги посещава. А що се касае за Базовите...

– Не ми споменавай за Базовите – разбушувал се Карколо. – Аз не съм бебе, та да се боя от глупости.

Отново Дуе Алфонсо го спрял.

– Послушай. Говоря сериозно и ти можеш да извлечеш някаква полза от думите ми. Бенбек приказва с мен в кабинета си...

– А, знаменития кабинет!

– Той извади от щкафа кристално кълбо, поставено на черна подложка...

– Аха – заръмжа Карколо, – кристално кълбо!

Дуе Алфонсо продължи спокойно, като не обърна внимание на тази реплика:

– Видях това кълбо. Изглежда, действително вмести в себе си целия космос. Вътре се движат звезди и планети. Бенбек ми каза, че е създаден от древните и е попаднал на Ерлит заедно с първите заселници. Тази небесна сфера показва положението на всички близки звезди. Показа ми малко бяло петънце – нашия Скен, а също и червената звезда Керолайн. Това име открил някъде в старинните справочници. Тази зловеща звезда се приближава към Ерлит през неравни промеждутъци от време, като се движи заедно със звездните течения в мъглявините. И сближаването винаги съвпада с нападенията на Базовите. Тук аз си позволих да изобразя изумление, на което Джоз ми изложи теорията си: „В историята на Ерлит има шест нападения на Базови, или Графове, както ги наричали отначало. Изглежда, когато Керолайн се приближава към нашия звезден куп, Базовите запрепускат по близките светове в търсене на хора. Последното нападение станало по време на Кергън Бенбек.

Сам знаеш, как е завършило. Сега Керолайн отново се приближава“. Ето какво ми разказа Джоз Бенбек, което исках да ти предам – завърши Алфонсо.

Независимо от раздразнението си Карколо се заинтересува.

– Искаш да кажеш, че вътре в това малко кълбо се намират всички звезди на космоса?

– Не мога да бъда сигурен – отвърна Алфонсо. – Кълбото се намира в едно черно чекмедже и подозирам, че вътре има и механизъм, който проектира и движи светлите петънца на звездните изображения. Във всеки случай това е удивително изобретение и аз бих се гордял, ако го притежавах. Предложих на Бенбек няколко ценни предмети за него, но той отказа категорично.

Карколо презрително сви устни.

– Отвлечени от тебе деца, а? Нима нямаш никакъв срам?

– О, не повече от клиентите ми – засмя се Дуе. – Доколкото си спомням, не веднъж сме сключвали изгодни сделки, нали?

Карколо се обърна, направи вид, че наблюдава двете Мегери, които се упражняваха с криви саби. Дватама се намираха до каменната ограда, зад която няколко дракона се занимаваха с упражнения, като се построяваха в редици и се дуелираха, размахвайки мечове и копия, с учебна цел. Покритите им с костени плочки тела проблясваха, от ударите на тежките им крака се вдигаха гъсти облаци прах и острата им миризма бе наситила въздуха.

– Хитрец е този Джоз – измърмори Карколо. – Той е знаел, че ти ще ми разкажеш всичко.

Дуе Алфонсо кимна.

– Точно така. Той каза... Но може би следва да съм по-благоразумен – той хвърли на Карколо хитър поглед изпод надвисналите бели вежди.

– Говори – мрачно каза Карколо.

– Добре де. Но не забравяй, че само повтарям думите на Бенбек. „Кажете на стария полусляп Карколо, че го заплашва голяма опасност. Ако Базовите нападнат Ерлит, Щастливата Долина ще бъде разрушена една от първите. Къде ще се скрият хората й? Ще ги подгонят към черния кораб и ще ги закарат на нова студена планета. Ако Карколо не е лишен съвсем от сърце, той ще прокара нови тунели, ще си осигури тайни излази, иначе...“

– Иначе, какво? – прекъсна го Карколо.

– „... иначе няма да има повече нито Щастливата Долина, нито

Ървис Карколо“.

– Ха! Кучето си лае, вятърът го носи!

– Възможно е, това да е честно предупреждение. Ето следващите му думи... Но се страхувам да не оскърбя твоето самолюбие.

– Продължавай!

– Ето думите... Но не се осмелявам, да ги повтора. Всъщност, той смята усилията ти по създаване на армия за смешни. Смята, че си много по-глупав от него. Предсказва...

– Стига! – изрева Карколо и размаха юмруци. – Той си го бива да съчинява, но защо и ти си се поддал на трюковете му?

Алфонсо само поклати глава.

– Аз само повтарям, при това доста неохотно. Сега, когато изсмука всичко от мен, дай ми поне някаква печалба. Искаш ли да купиш наркотици, лекарства или отрови? Имам мехлем за вечна младост, който откраднах от съндъка на самия Деми – Върховния Свещен. Обучил съм момче и момиче, послушни са и красиви, прелестна двойка. Те ще се гришат за тебе, ще ти дават спокойствие и добро настроение. А може би искаш да купиш драконови яйца?

– Нищо такова не ми е нужно – измърмори Карколо. – Особено драконовите яйца, от които ще се излюпят само гущери. А що се отнася до деца, Щастливата Долина гъмжи от деца. Предложи ми десетина Джагери и можеш да си вземеш стотина по собствен избор.

Дуе Алфонсо печално поклати глава и си тръгна. Карколо мина край оградата, каго гледаше драконите.

Слънцето беше надвиснало над скалите на Маунт Деспойр. Вечерта идваше. Това беше най-приятното време на ерлитския ден, когато вятърът стихва и всичко се успокоява. Светлината на Скен се смекчава и става някак си замъглено-жълта, а той самият надява бронзов ореол. Започват да се събират облаците на приближаващата се нощна буря. Ту се спускат, ту се издигат, ту се раздалечат, ту се сближават и прехвърлят всички отенъци на златистия, оранжевия и виолетовия цветове.

Скен залязваше. Небето стана кафяво и пурпурно. Като черна завеса започна да вали силен дъжд. В конюшните хората удвоиха предпазливостта си, защото в тези часове драконите ставаха непредсказуеми: ту вяли, ту раздражителни. С преставането на дъжда вечерта преминаваше в нощ, а по долината преминаваше студен вятър. Тъмното небе започваше да искри и свети. Една от най-ярките звезди мигаше ту червено, ту зелено, ту бяло.

Карколо замислено я гледаше. Една мисъл следваше друга и скоро

в мозъка му се оформи последователност от действия, които, така му се струваше, биха унищожили кълбото неопределеност, което го преследваше цял живот.

Усмивката му стана мрачна. Той ще започне преговори с онзи негодник – Джоз Бенбек. Щом това е неизбежно, нека стане действителност.

На следващото утро в Долината Бенбек пристигна вестonosец, който покани Джоз Бенбек на преговори с Ървис Карколо.

ГЛАВА 4

Ървис Карколо чакаше на Хребета Бенбек заедно с Главния Стопаин на Драконите Баста Хейвън и двама млади офицери. Зад тях стояха ездитните им животни – четири блестящи Паяка с притиснати хриле и извити под един и същ ъгъл крака. Те бяха нова порода, отгледана от Карколо, който много се гордеше с тях. Иглите по рогатите муцуни на драконите бяха украсени с златна боя, гърдите им се закриваха с черни емайлирани брони, в центъра на които стърчеше остър шип. Хората бяха облечени в традиционните черни кожени панталони и дълги наметала.

Четиримата чакаха или търпеливо, или неспокойно, в зависимост от темперамента и характера си, като внимателно оглеждаха грижливо обработените простори на Долината Бенбек. На юг се виждаха ниви с най-различни посеви. Точно срещу тях, близо до отвора в клисурата на Клибърн, все още се различаваше кратера, възникнал при взрива на кораба на Базовите. На север имаше още обработени площи, следваше драконовия комплекс, състоящ се от черни тухлени бараки, обори и тренировъчен плац. Зад тях се издигаха Канарите на Бенбек, едно безжизнено пространство, където преди много векове скалите се бяха срутили и обазували бъркотията от камъни, приличащи на Високите Канари над Маунт Хейтрън, но къде по-малки по размери.

Един от младите офицери доста нетактично коментираше процъфтяването на Долината Бенбек, като, естествено, подразбираше критика на Щастливата Долина. Карколо мълчаливо слушаше минута две, а после се обърна и хвърли мрачен поглед на приказващия.

– Вижте бента – казваше той в този миг и сочеше с ръка. – като идея никак не е лошо! Учудвам се, защо ние не направим същото, а продължаваме да губим половината от водата си от просмукване в почвата.

Карколо искаше нещо да каже, но премисли и с хъркащ звук от гърлото си се обърна. Баста Хейвън направи знак и офицерите замълчаха.

– Приближава се Джоз Бенбек – съобщи след няколко мига Хейвън.

Карколо погледна по посока на Пътя на Керген.

– Къде ли е свитата му? Нима е сам?

– Изглежда, че е така.

Няколко минути по-късно на хребета се появи Джоз на едър Паяк, облечен в сиво и червено кадифе. Самият Джоз носеше свободен плащ

от мека кафява тъкан над сивата си риза и сивите си ботуши. На главата си имаше синя широкопола шапка. Идващият вдигна ръка в традиционния поздрав. Ървис Карколо отговори със същото. После с движение на ръката нареди на Хейвън и офицерите да се отдалечат.

– Ти ми изпрати съобщение чрез стария Алфонсо? – мрачно започна Карколо.

– Надявам се – кимна Джоз, – че той точно е предал думите ми.

Карколо се озъби като вълк:

– Понякога му се налагаше да използва метафори.

– Тактичен е този стар Дуе Алфонсо.

– Даде ми да разбера – каза Карколо, – че ме смяташ за непредвидлив и неумел човек, невнимателен към нуждите на Щастливата Долина.

Джоз вежливо се усмихна.

– Послания от подобен род е най-добре да се предават чрез посредници.

Карколо направи снизходителен жест.

– Очевидно смяташ, че е неизбежно още едно нападение на Базовите?

– Да – потвърди Джоз, – ако моята теория, че живеят на Керолайн, е вярна. В такъв случай, както вече казах на Алфонсо, Щастливата Долина е много уязвима.

– А защо не и Долината Бенбек? – изръмжа Карколо.

Джоз го изгледа с удивление.

– Нима не е очевидно?! Аз взех всички предпазни мерки. Хората ми живеят в голямата си част в тунели, а не в къщи на открито. Имаме и тайни ходове, а в случай на необходимост можем да се изтеглим както във Високите Канари, така и в Канарите на Бенбек.

– Колко интересно – Карколо влагаше всичките си усилия да смекчи тона на думите си. – Ако теорията ти е вярна, сега няма да съдя за това, от моя страна ще е мъдро да взема подобни мерки. Но мисля иначе. Предпочитам активността – нападението – пред пасивната защита.

– Възхитително! – възкликна Джоз. – Виликите деяния се извършват от такива хора като тебе.

Карколо леко почервения.

– Ти познаваш легендите като мен, а може би и още по-добре. Нашите хора са дошли на Ерлит като бежанци по времето на Десетте Слънца. Изглежда Коалицията на Нощните Кошмари е нанесла поражение на Стария закон, но как е завършила войната... – той махна с ръка. – Кой може да каже?

– Има важно указание – отвърна Джоз. – Базовите отново и отново посещават Ерлит и ни преследват, както им се хареса. Сред тях не виждаме хора, освен тези, които им служат...

– Хора ли? – презрително подхвърли Карколо.

– Считам ги за нещо друго, но малко дедукция не би ни попречило, тъй като не знаем хода на историята. Възможно е Базовите да правят натрупване, възможно е да ни нападат, защото сме слаби и невъоръжени. Може ние да сме последните хора, а може Стария Закон да се връща. Нека не забравяме, колко време измина от последната поява на Базовите на Ерлит.

Карколо направи нетърпелив жест.

– Това са само предположения, които може и да са верни, може и да са грешни. Позволи ми да ти обясня основните неща в моето предложение. Те са прости. Чувствавам, че Щастливата Долина и Долината Бенбек са прекалено малки за нас. Ние заслужаваме повече.

– Бих искал да продължим споровете си – каза Джоз.

– А аз искам да предложа начин за разрешаването им – увери го Карколо, рязко погледна Джоз и се удари по крака с украсената със злато ножница. – Чуй ме. Свещените са населявали Ерлит преди нас. Колко отдавна? Никой не може да каже. Чудото е, че ние всъщност нищо не знаем за тях, или почти нищо. Те ни предлагат метали и стъкло в замяна на храни, живеят дълбоко в пещерите, а вратата им е в мечтата, разделеността, самотата, наричай го както си искаш, но за мен е просто непостижимо. – Той измери с поглед Джоз, който не отвърна, а само поглади дългата си брадичка. – Те се представят за прости метафизици, а в действителност са един удивителен народ. Някой да е виждал жените им? Какви са тези синкави огньовете? Какви са тези светещи кули! Каква е тяхната магия? Какви са тези диви шестивия по нощите, що за странни сенки се движат по небето, а възможно и към другите планети?

– Такива легенди, естествено, съществуват – съгласи се Джоз. – Що се касае истинността им...

– Преминавам към същността на предложението ми – заяви Карколо. – Вратата на Свещените, очевидно забранява срама, съдържането на душевните пориви и страха, независимо от последиците. Те трябва да отговарят на всеки зададен им въпрос. Независимо дали това е вяра или не, те напълно замъгляват смисъла на всяка информация, която някой усърден човек се опитва да измъкне от тях.

– Изглежда, ти си се опитвал да го сториш?

– Да, защо да отричам – кимна Карколо. – Настойчиво разпитах

трима Свещени. Те спокойно отвърнаха на въпросите ми, но не казаха нищо съществено. – Той заклати с раздразнение глава. – Затова смятам да приложим насилие – завърши накрая.

– Ти си смел човек.

Карколо скромно поклати глава.

– Нямам предвид пряко насилие. Но известни мерки трябва да се вземат. Ако Щастливата Долина и Долината Бенбек се обединят, ние ще можем да приложим много силно средство – глада! Тогава думите им ще станат по-ясни.

Докато Джоз мислеше, Карколо се занимаваше с ножницата си.

– Твоят план е изобретателен, поне на пръв поглед – каза накрая Джоз. – И каква информация очакваш от тях? Накратко, каква е твоята главна цел?

Карколо се приближи до Джоз, тикна показалеца си в гърдите му и заговори:

– Ние нищо не знаем за другите светове. Като заключени сме на тази жалка планета от камък и вятър, а живота си тече ли тече. Ти предполагаш, че Базовите правят струпване. Но да предположим, че грешаш? Че се е върнал Старият Закон? Помисли за богатите градове, за веселите курорти, дворци и острови на насладата! Погледни нощното небе и си представи щедрите дарове, които могат да бъдат наши! Ти ще запиташ, как да осъществим това желание? Този процес може да е така лек, че затова Свещените не искат да го разкрият.

– Ти твърдиш, че...

– Съобщение с човешките светове! Избавление от самотата на този тесен свят на края на вселената!

Джоз кимна със съмнение.

– Предложението е интересно, но живота свидетелства нещо друго: че хората са унищожени. Повече не съществува Човешка Империя.

Карколо скръсти ръце и показа порядъчна търпимост.

– Възможно е да си прав. Но защо да не разпитаме Свещените? Предлагам конкретно следното: Първо, сключваме съглашение, за което споменах. Второ, поискваме среща с Деми – Главният Свещен. Задаваме му нашите въпроси. Ако ни отговори ясно, всичко е наред. Ако избяга от отговора, действаме по съглашението. За Свещените няма да има храна, докато не ни отговорят откровено.

– Съществуват и други долини и клисури – замислено поизнесе Джоз.

Карколо направи рязък жест.

– Ние можем да прекъснем търговията с убеждение или със силата на драконите ни!

– Същността на идеята ти ми е ясна, но се страхувам, че няма да е така лесно.

– Защо?

– Първо на първо, Керолайн ярко свети на небето. Това ни е належащата грижа. Ако звездата премине и Базовите не ни нападнат, тогава ще дойде време и за предложението ти. На второ място, и това май е по-важното – не съм сигурен, че с глад ще заставим Свещените да ни се подчинят. Въобще смятам го за малко вероятно. Дори нещо повече – за невъзможно.

Карколо премига няколко пъти.

– И защо всъщност?

– Ходят голи и в дъжд и пек, в бури и снегове. Нима мислиш, че ще се изплашат от глада? При това могат да събират лишеи. Как ще им забраним това? Ти искаш да приложим насилие. Аз – не искам. Приказките за Свещените може и да са приказки, просто едно суеверие, но могат да се окажат само опростяване.

Карколо въздъхна с отвращение:

– Джоз Бенбек, макар и да те считам достоен човек, ти си пълен с недостатъци.

– Това не са недостатъци, това е път, по който може да предотвратим унищожението си.

– Добре, ти имаш ли някакви предложения?

– Ако Керолайн мине и ние не запълним трюмовете на кораба на Базовите, тогава ще помислим за тайните на Свещените. През това време ти препоръчвам най-настойчиво да подготвиш Щастливата Долина за ново нападение. Ти си изтощен от новите си обори и бараки. Остави ги, копей тунели и стрити излази.

Карколо погледна Долината Бенбек.

– Не обичам отбраната. Предпочитам да нападам.

– Ти със своите дракони ще нападнеш ли лъчевите оръжия?

Карколо недоволно погледна Джоз.

– Всъщност, мога ли да смятам, че си ни съюзник в осъществяването на плана ми?

– В основното – да. Но не искам да се обединявам спрямо Свещените. Принудата с глад и сила може да се окаже не само напразна, но и опасна.

Сега Карколо не успя да съдържи неприязънта си към Джоз и

устрните му се изкривиха, а ръцете се свиха в юмуруци.

– Опасност, а! Ха! Каква опасност от шепа пацифисти?

– Ние не знаем, що за пацифисти са те. Ние не знаем дори що за хора са те.

Карколо стана отново крайно сърдечен.

– Може би ти да си прав... Така че, съюзници ли сме?

– В определена степен.

– Добре, предлагам, в случай на нападение, да действваме заедно, в съответствие с обща стратегия.

– Това може да се окаже ефективно – кимна Джоз.

– Нека координираме действията си. Да допуснем, че Базовите нападнат Долината Бенбек. Предлагам народа ти да се спаси в Щастливата Долина, а моята армия да се присъедини към твоята, като прикрива отстъплението. По същият начин, ако нападнат Щастливата Долина, моя народ ще намери убежище в Долината Бенбек.

– Ти за идиот ли ме смяташ? – разсмя се Джоз. – Връщай се в долината си, захвърли манията за величие и гради защитни укрепления. Бързай! Керолайн вече е близо!

– Трябва ли да разбирам, че отхвърляш плана ми?

– Съвсем не! Но не мога да защитавам хората ти и тебе, ако не желаш нищо да направиш сам. Изпълни желанията ми, убеди ме, че си надежден съюзник, тогава ще си поговорим отново.

Карколо рязко се обърна и направи знак на Хейвън и офицерите. Без да каже дума, без да гледа Джоз, той възседна Паяка си и го подкара в тръс по хребета. Хората му го последваха.

Джоз ги гледаше и печално клатеше глава. Седна сам на своя собствен Паяк и се върна в Долината Бенбек.

ГЛАВА 5

Дългият ерлитски ден вървеше към края си. В Щастливата Долина цареше мрачна активност. Драконите се упражняваха в боен строй, а офицерите даваха заповеди с прегракнали гласове. В арсенала се лееха куршуми, правеха барут и точеха мечовете.

Карколо се държеше с драматично самохвалство, като измъчваше Паяците си с най-различни упражнения. Главната сила на армията му съставяха Мегерите – дребни, но подвижни дракони с червеникави плочки по кожата, тесни глави и остри като саби нокти. Предните им лапи бяха силни и добре развити, като с еднакъв успех си служеха и с копието, и с боздугана. Сражаващият се с тях човек нямаше никакви изгледи за успех, защото природната им броня с лекота отблъскваше куршум, а също и всеки удар нанесен с ръка. От друга страна един единствен мах на нокътя на Мегерата означаваше за човека сигурна смърт. Тези зверове бяха плодовити и студоустойчиви и процъфтяваха дори в условията на оборите на Щастливата Долина, което всъщност обясняваше преобладаването им в армията на Карколо.

Това положение не се харесваше на Хейвън, Главния Стопанин на Драконите. Слабоватият на вид, изморен мъж с плоско лице и гърбав нос притежаваше черни и празни очи, които напомняха на мастилено петно върху празен лист хартия. Въпреки че бе немногословен той красноречиво изказа доводите си против нападението на Долината Бенбек.

– Чуй ме, Ървис Карколо, ние сме в състояние да развърнем орди Мегери с известен брой Крачещи Убийци и Дъгороги Убийци. Но представи си само Сините Ужаси, Дяволите и Джагерите на Бенбек. Ние ще загинем, ако ни спипат на гола местност.

– Не се каня да воювам на открито – каза Карколо. – Ще наложа на Бенбек сражението там, където поисквам. Неговите Джагери и Дяволи са безполезни сред скалите, а по количеството на Сините Ужаси сме равни.

– Ти не забелязваш една трудност.

– Каква е тя?

– Съществува вероятност Джоз Бенбек да е предвидил това – кава Хейвън. – Смятам, че той е много умен.

– Това, което знам за него, свидетелствува за нерешителността и дори страхливостта му. Решено е! Ние ще свършим веднъж завинаги с надмените Бенбек!

Хейвън се обърна и поиска да си отиде, но Карколо с раздражение го извика:

– Нещо не виждам да проявяваш нужното усърдие в тази кампания?

– Аз ли не знам възможностите на нашата армия? – отвърна горчиво Хейвън. – Ако Бенбек е такъв човек, какъвто го считаш, то ние може да постигнем успех, но ако не си прав, то направо загиваме.

С прегракнал от гняв глас Карколо каза:

– Връщай се при твоите Джагери и Дяволи, те са ми по-нужни от Мегерите.

Баста Хейвън си отиде. Карколо скочи на един Паяк и го пришпоори. Драконът внезапно скочи напред, още по-рязко спря и като огъна дългата си шия, се взря в лицето на ездача си. Карколо се развика:

– Хей! Хей! Напред! По-бързо! Покажи им бойния си дух и какво е това бързина.

Паякът скочи така стремително напред, че Карколо не се задържа в седлото, падна така, че изкриви шията си и остана да лежи, като изпускате тъжни стонове. Притичаха ездачите и му помогнаха да седне. Той започна да ругае. Лекарят го прегледа, превърза и го посъветва да лежи известно време.

Карколо бе отнесен в апартаментите до западната стена на Щастливата Долина и предаден на грижите на жена му. Той спа цели двадесет часа.

Когато се събуди, денят бе вече преполовен. Поисква да стане, но откри, че още е прекалено слаб. Тогава извика Баста Хейвън, който се яви и без никакви пререкания изслуша дадените му нареждания.

Настъпваше вечерта. Драконите се прибраха в бараките си. Нищо друго не им оставаше да правят, освен да чакат разсъмването.

През време на дългата нощ Карколо яростно се лекуваше. Изпробва всичко: и масажи, и горещи вани, и вътрешни лекове и мазила. На сутринта той заяви, че е напълно здрав.

В настъпващата зора на небето сияеше с отровните си цветове Керолайн. Карколо не искаше да гледа звездата, но светлината и просто пробиваше очите му, когато вървеше по долината. Мигането на изток подсказваше приближаването на утринната буря, която още не се виждаше на хоризонта.

Веднага щом драконите бъдат готови, Карколо се канеше да започне похода. С голяма предпазливост изкараха животните от бараките и ги строиха в колона за марш. Имаше почти триста Мегери, осемдесет и пет

Крачещи Убийци, стотина Сини Ужаси, петдесет и две приведени към земята, но невероятно силни Дяволи със завършващи със стоманени топки опашки е осемнадесет Джагери.

Всички те ръмжаха, злобно се зъбеха, и не изпускаха случая да се ударят един друг или да захаят за крака някой заляпал се коняр. Насъпващата зора пробуждаше в тях дремещата ненавист към хората, макар те да не помнеха нито своето минало, нито обстоятелствата при които бяха попаднали в робство.

Разсъмването продължаваше. Показаха се мощните върхове на Малхейр. Горе бурята профучаваше с воя на вятъра и дъжда на талози, като се движеше в посока Долината Бенбек. Изтокът се обагри със светло-зелена зора и Карколо даде сигнал да тръгват.

Още чувствуваше слабост, когато тръгна към своя Паяк, качи се на гърба му и го пусна напред.

Но едно нещо не беше пресметнал Карколо – нощната злоба още владееше дракона. Той завърши поредния си скок с рязко извъртане и Карколо отново се оказа на земята. Като падна, почти напълно озверя от облак и раздразнение. Опита се да стане, падна, отново се опита, но така и не успя. Няколко минути лежа без съзнание, после се изправи, сякаш само на едничката си воля.

– Вържете ме на седлото – каза той. – Ние трябва да тръгваме.

Никой не помръдна. Карколо се гневеше, но накрая извика Баста Хейвън.

– Ти продължаваш. Ние не може да спираме сега. Ти ще водиш войската.

Хейван кимна мрачно. Въобще не бе желал да се удостоява с такава чест.

– Ти знаеш плана на сражението – продължи Карколо. – Заобиколи Резеца от север и като пресечеш колкото се може по-бързо Сканс, тръгни на север до Синяна Клисуре, оттам на юг по протежение на Хребета Бенбек. На това място може да ви чака Джоз. Ако ви е открил, вие трябва така да се разгънете, че да отразите нападението на неговите Джагери с нашите Дяволи. Избягвай да въвеждаш в сражението нашите Джагери, прогонвай Бенбек с Мегерите, а Убийците пази в резерва и нека ударят, когато сражението достигне преломния си момент. Разбра ли ме?

– Ако нещата тръгнат така, то победата ни е в кърпа вързана – измърмори Баста Хейвън.

– Така ще бъде, ако не сгрешиш с нещо. О, гърба ми! не мога да мръдна! Докато върви великата битка, аз ще съм принуден да чакам в

обора и да гледам как се мътят яйцата. Върви!

Хейвън даде заповед и войската потегли. Напред крачеха Мегерите, следваха ги сребристите Крачещи Убийци, чийто фантастични гръдни пики завършваха със стоманени върхове, тежките Джагери вървяха с рев вой и тракане на зъби, а да тях маршируваха Дяволите, въоръжени с тежки боздугани, носеха железните кълба както скорпионите жилата си. В тила на колоната се движеха Сините Ужаси, масивни и същевременно бързи, които прекрасно лазеха по скалите, но бяха по-несъобразителни от Мегерите. Край колоната вървяха стотина души: собственици на драконите, рицари, офицери и корнети. Те бяха въоръжени с мечове, пистолети и дългоцевни мускети.

Карколо седеше в една носилка, докато войската му не се скри от погледа, а после заповяда да го отнесат обратно към входа в пещерите на Щастливата Долина. Никога преди те не бяха изглеждали така смътни и тъмни. Гледаше накачалите по скалите къщички. Знаеше, че са построени от парчета скали и пластове изсушени лишеи, които бяха залети със смола. Когато кампанията свърши, ще заповяда да издълбаят нови тунели и зали в скалите. Разкошните укрепления на Селището Бенбек са му добре известни. А Щастливата Долина ще бъде още по-богата. Залите ще преливат от злато и сребро. И какво по-нататък? Ако събитията следват така, както ги бе разчел, ще се осъществи неговата велика мечта.

Със стон позволи да го поставят на леглото, като мислеше само за движението на войските. Сега те обхождат високия два километра връх Резеца. Нетърпеливо стисна юмруци. Болките, на вълни, преминаваха по тялото му, но май мястото на удара го болеше по-слабо от преди. А сега, помисли си, армията преминава вала, ограждащ дивото високо плато, известно под името Сканс.

Лекарят донесе някакво лекарство. Карколо го изпи и заспа.

Внезапно се събуди. Колко ли е часът? Неговата войска може би вече води бой. Заповяда да го заведат при изхода, а после и при новите обори за драконите. Намираха се на възвишение, откъдето се виждаше цялата долина. Независимо от протестите на жена си, той остана тук и се настани по-удобно, доколкото му позволяваха натъртванията.

Седеше тук и търпеливо очакваше вести, които така дълго нямаше.

* * *

По северния склон галопираше един корнет. Карколо изпрати да го посрещне коняр, а сам се изправи и немръщи от болка.

– Засада! – тежко въздъхна корнетът. – Кърваво поражение!

– Засада? – изстена Карколо. – Къде?

– Когато изкачихме скалите на Сканс... Ти изчакаха горе да се окажат нашите Мегери и Убийци, а после връхлетяха на Ужасите, Дяволите и Джагерите. Удаде им се да ни разделят на две, да ни отхвърлят назад и да изтърколят скали на нашите Джагери! Армията ни е разбита!

Карколо със стонове се отпусна на постелята си.

– Какви са загубите?

– Не зная. Хейвън заповяда да отстъпваме.

Стълб прах се появи на север, но скоро се разсея, разкривайки драконите на Щастливата Долина. Повечето бяха ранени. Те се придвижваха куцайки, влачейки лапите си и мръщейки се от болки.

Най-отпред вървеше група Мегери, поклащайки насам натам уродливите си глави, зад тях два Сини ужаси – предните им крайници се махаха, като напомнях на човешки ръце. Зад тях идваха Джагерите, точно един Джагер, масивен, приличаш на жаба, а лапите му бяха изкълчени. Като се приближи до бараките, той с грохот рухна и така остана да лежи, като размахваше във въздуха безцелно ноктестите си лапи.

Дойде и Хейвън, целия напрашен и оклюмал. Слезе от изнемогващия Паяк и се изкачи по стълбата. С последни сили Карколо се изправи от леглото си.

Хейвън започна да докладва спокойно и обстойно, с такъв глас, че изглеждаше безразличен, но това не излъга Карколо.

– Къде беше, всъщност, засадата? – запита той.

– Ние изкачихме платото близо до клисурата Хлорис. Там, където скалата преминава в пропаст има път. Там ни и чакаха.

– Удивително! – изсвири през зъби Карколо.

Баста Хейвън леко кимна.

– Да предположим, че Джоз Бенбек е потеглил по време на утринната буря – каза Карколо, – с час по-рано, отколкото смятах, че е възможно. Да предположим, че е карал войската да бяга. Но как е могъл да оседлае вала преди нас?

– Според мен, засада не би ни заплашвала, преди пресичането на Сканс. А после смятах да организирам постоянно патрулиране.

Карколо се съгласи.

– Да, но как Джоз Бенбек е довел войската си така бързо на вала?

Хейвън се обърна, огледа долината, по която от север все още прииждаха ранени дракони и хора.

– Имам една идея.

– Наркотици ли? – удиви се Карколо. – Напитка, която да усмирява драконите? Не е ли прекарал нощта на Сканс?

– Напълно е възможно – потвърди Хейвън.

– Под връх Барч има празни пещери. Ако в навечерието е разположил там войските си, тогава на сутринта е трябвало да извърши само един къс преход до Сканс.

Карколо кимна.

– Възможно е, ние да не дооценихме Джоз Бенбек. – Той със стон падна обратно в постелята. – Какви са загубите ни?

Равносметката бе неутешителна. От двадесетината Джагери живи бяха останали само шест. От педесетте дявола – четиридесет, но пет бяха тежко ранени. Мегерите, сините убийци и убийците бяха понесли още по-големи загуби. Много от тях бяха разкъсани на части при първото нападение, други се бяха разбили в скалите при падането си от вала.

Дванадесет души бяха застреляни, а още толкова загинаха при атаката на драконите. Двадесет души бяха ранени.

Карколо лежеше по гръб със затворени очи.

– Само местността ни спаси – каза Хейвън. – Джоз Бенбек не въведе войските си в клисурата. Ако е допуснал някаква тактическа грешка, то е тази. А също и това, че въведе в боя недостатъчно количество Мегери и Сини Ужаси.

– Утешението е слабо – забеляза Карколо. – А къде е остатъка от армията?

– Заехме позиция по хребета Денгъл. Ние не забелязахме нито един разузнавач на Бенбек, нито човек, нито Мегера. Възможно е да смята, че сме се върнали в долината. Но неговите главни сили са съсредоточени на Сканс.

Карколо с невероятни усилия се надигна на крака и се приближи към края на площадката, да погледне разположения долу лазарет.

Петима Дяволи се гърчеха във ваните с балсам, дишаха тежко и нещо съскаха. Син Ужас бе повесен на въжета и диво виеше, докато хирурга измъкваше от тялото му остатъци на оръжие. Виждаше се живо сиво месо.

Докато Карколо гледаше, един от Дяволите се изправи високо на предните си лапи и от хрелете му затече гъста пяна. Зарева със странен глас и падна мъртав в балсама.

– Ето какво трябва да направиш – обърна се Карколо към Хейвън. – Джоз Бенбек несъмнено е изпратил напред патрули. Връщай се обратно по хребета Дънкъл, като се скриеш от погледите на патрулите и се

промъкни в една клисура. Най-добре в Кривата. Бенбек е сигурен, че сте се върнали в долината. Когато мине край вас, ще имате преимущество.

– А какво ще стане, ако патрулите му ни открият? Няма да му е трудно да ни затвори в клисурата и неговите Джагери ще ни унищожат мигновено.

– Добре, отстъпи назад с войската. Ще чакаме друга възможност.

ГЛАВА 6

Дълбоко в скалите, на юг от апартаментите на Бенбек, бе изсечена голяма стая, по-известна като залата на Керген. Пропорциите и, простотата и отсъствието на украшения, както и масивната древна мебел караха човек да се чувства незначителен. Вътре в нея се чувстваше една особена, усещаша се само тук миризма, излъчваща се от голите каменни стени и под, а също и от старото дърво. Джоз никога не бе харесвал тази миризма, както и другите особености на стаята.

Размерите и му се струваха високомерни, а преднамерената простота я правеше да изглежда доста груба. Но веднъж Джоз усети, че не стаята е причина за това чувство, а самия Керген Бенбек заедно със всички легенди, които се носеха за него.

Въпреки това залата беше приятна. Три високи сводести прозореца откриваха великолепен изглед към долината. В рамките от черно дърво бяха поставени мозаечни синьозелени стъкла, таванът бе покрит с дърворезби със сложни и завъртяни фигури. От висящите полюлеи паглежаха изображенията на фантастични глави, заобиколени със стилизираните листа на папрати.

Мебелите се състояха от три предмета: масивна маса и два дървени изпълнени с резба стола, чиито облегалки бяха невероятно високи – изработени бяха от полирано тъмно дърво и то много отдавна.

Джоз намери начин да използва тази стая. На масата бе разположена релефна карта на местността в мащаб едно към двадесет хиляди. В центъра се намираше Долината Бенбек, вдясно Щастливата Долина, отделена с линия канари, клисури, скали, стени и пет титанически циркуса: Маунт Хетрон на изток, Маунт Деспойр в центъра, Барч, Резеца и Маунт Килкойн на север.

Пред Маунт Хетрон лежах Високите Канари, следваше платото Старбок издигащо се към върховете на Маунт Деспойр и Барч. Зад него, между валовете на Барчбек, до самото подножие на Маунт Килкойн, се редяха базалтовите долини и скалите на Сканс.

Докато Джоз седеше и разглеждаше, за кой ли път, картата, влезе Фейд. Изглеждаше измамно спокойна. Мъжът усети присъствието и по миризмата на ладана, в дима на който тя се беше обвила, преди да тръгне да търси Джоз. Носеше традиционния костюм на момичетата на Бенбек – рокля от драконови кожи с кафяви ивици на шията, ръкавите и

колената. Високата цилиндрична шапка стигаше почти до веждите, а върха и бе украсена с голям червен пискюл.

Джоз се направи, че не подозира присъствието и. Тя го приближи тихо и започна да го гъделичка по шията с козината на своя ръкав. Той запазваше непринуденото си равнодушие. Фейд бе почти измамена и с тревога погледна в лицето му.

– Ние всички ли ще бъдем убити? Как върви войната?

– За Долината Бенбек добре. За бедния Ървис Карколо и Щастливата Долина – зле.

– Ти искаш напълно да го унищожиш, а? Ще го убиеш ли? Бедният Ървис Карколо!

– Той не заслужава нищо друго.

– Но какво ще стане със Щастливата Долина?

Джоз пжвдигна неопределено рамена.

– Ще се измени в добра посока.

– Ти ли ще я управляваш?

– Не.

– Помисли! – прошепна Фейд. – Джоз Бенбек, господарят на Долината Бенбек, Щастливата Долина, Фосфорната Клисурса, Глория, Търн, Ключовен и Голямата Северна Цепнатина. Добре звучи, нали?

– Не – повтори Джоз. – Може би, ти искаш да ги управляваш вместо мен.

– О! Разбира се! Как всичко ще се промени! Ще украся Свещените с червени и жълти ленти. Ще им заповядам да пеят, танцват и пият вино, драконите ще изпратят на юг, в Аркадия, с изключение на няколко най-умни Мегери, които ще станат бавачки на децата. И повече няма да има тези ужасни войни. Щи изгоря оръжието. Аз...

– Моя скъпа малка пеперудка – разсмя се Джоз, – каква аламинутна управителка ще излезе от тебе!

– Защо аламинутна? Ако хората нямат оръжие...

– И когато долетят Базовите, ти ще ги посрещнеш с цветя?

– Пфу! Те никога няма да долетят! Каква им е ползата да досаждат на няколко изгубени долини?

– Кой знае, каква им е всъщност изгодата? Ние сме свободни хора, може би последните свободни хора във вселената. Кой знае? Керолайн свети ярко в нашето небе.

Фейд внезапно се интересува от картата.

– А твоята сегашна война е така ужасна. Ти ще атакуваш или само ще се защитаваш?

– Зависи от Ървис Карколо. Нужно е да изчакам, та да покаже истинските си намерения. Той е достатъчно умен, че да ми причини неприятности, ако не бъда предпазлив.

– А какво ще стане, ако Базовите дойдат, докато ти воюваш с Карколо.

Джоз се усмихна.

– Може би ще избягаме в скалите. А може и да се сражаваме.

– Аз ще се бия заедно с тебе – заяви Фейд. – Ние ще нападнем космическия кораб на Базовите и ще преодолеем топлинните им лъчи. Ще нахълтаме през всички отвори и ще хванем за носа първия мародер, който се покаже навън.

– В първата точка стратегията ти се нуждае от подобряване – каза Джоз. – Как смяташ да намериш нос на някой Базов, а?

– В такъв случай, ние ще ги хванем за... – тя чу някакъв шум и обърна глава.

Джоз побягна към входа. Старият Вайф бързаше насам.

– Ти ми заповяда да те извикам, когато някаква бутилка се обърне или разбие. Преди не повече от пет минути се счупиха две...

Джоз блъсна Вайф и побягна по коридора.

– Какво значи това? – попита Фейд. – Вайф, с какво го развълнува чак толкова?

Вайф поклати глава.

– Аз съм по-удивен от тебе. Той ми показа бутилките и ми заповяда да ги следя ден и нощ. Така и направих. Освен това ми нареди, веднага да го известя, ако някоя бутилка падне или се разбие. Помислих си, няма Джоз ме смята за толкова стар, че може да ме занимава с такава измислена работа, като наблюдаването на някакви си там бутилки. Аз наистина съм стар, ръцете ми треперят, но мозъкът ми още е свеж. За мое учудване бутилките наистина се разбиха. Обяснението е много просто – паднаха на пода. Не зная, какво значи това. Аз само изпълнявам заповедите.

Фейд го слушаше с нетърпение.

– Къде са тези бутилки?

– В кабинета на Джоз.

Фейд побягна така бързо, колкото и позволяваше тясната рокля. Зави в напречния тунел, пое през мостика Пътя на Керген и се отправи към апартамента на Джоз. В приемната на пода лежах разбитите бутилки. Тя влетя в кабинета и застина изумена. Тук нямаше никой. Като забеляза, че библиотечния икаф не се намира на обичайното си място,

внимателно пресече стаята и погледна в работилницата.

Пред очите и се разкри доста странна картина. Джоз седеше в небрежна поза и студена усмивка на лицето, а Свещеният напразно се опитваше да премине една решетка, която бе паднала от стената и бе затворила тайния вход. Накрая мъчещият се Свещен се обърна, бързо погледна Джоз и тръгна към вратата на кабинета.

Фейд затаи дъх и се отдыгна.

Свещения се появи в кабинета и се насочи към изхода.

– Само за миг – каза Джоз. – Искам да си поговорим.

Свещеният се спря и въпросително погледна Джоз. Лицето на този млад човек беше прекрасно, но бледо. Кожата на скулите изглеждаше прозрачна, а големите сини очи сякаш бяха погълнати от нищото. На ръст беше едър, но ръцете му бяха тънки и пръстите трепереха от нервна възбуда. По гърба му, почти до кръста, висеше дълга грива от кестеняви коси.

Джоз нарочно седна бавно, без да отдръпва погледа си от Свещения. Заговори спокойно, но в гласа му се усещаха зловещи нотки.

– Намирам поведението ти за не особено дружелюбно. – Тази фраза не изискваше отговор и Свещеният премълча. – Седни, моля те – каза Джоз и посочи скамейката. – Доста неща ще трябва да ми обясниш.

Не беше ли това само резултат на въображението на Фейд? Или наистина в очите на Свещеният пламна огънче и веднага изгасна? Той отново не каза нищо. Джоз, подчинявайки се на правилата на водене на разговори със Свещените, запита:

– Не искаш ли да седнеш?

– Това не е важно – отвърна Свещеният. – Щом сега стоя, то аз ще си стоя.

Джоз се изправи и извърши нещо безпрецедентно. Блъсна към Свещения скамейката, като го удари с нея отзад под коленете. Човекът почти надна на нея.

– Понеже ти сега седиш, то можеш и да продължиш да седиш.

Свещеният отново стана.

– Ще постоя прав.

– Както искаш – сви рамене Джоз. – Трябва да ти задам няколко въпроса и се надявам да ми отговориш точно.

Свещеният премига като сова.

– Ще ми отговориш ли точно?

– Да, но предпочитам да се върна по същия път, по който дойдох.

Джоз сякаш не обърна внимание на забележката му.

– Първо, защо дойде в кабинета ми?

Свещеният внимателно заговори с тон, какъвто се употребява при разговор с дете:

– Езикът ти е нещо смутен. Аз също съм смутен и не мога да отговоря, понеже съм задължен да говоря само истината.

Джоз седна на масата.

– Няма защо да бързаме. Готов съм за дълъг разговор. Позволи ми да те запitam, имаш ли важни причини, които са те заставили да влезеш в кабинета ми и които ти можеш да обясниш?

– Да.

– И много ли са тези причини?

– Не зная.

– Повече от една ли?

– Може би.

– По-малко от десет?

– Не зная...

– Зако отговаряш неопределено?

– Аз не отговарям неопределено.

– Тогава защо не казваш точното количество причини?

– Защото го няма.

– Разбирам. Ти искаш да кажеш, че има няколко причини на единен мотив, който заставя мозъка ти да заповядва на мускулите ти да те доведат тука?

– Възможно е.

Тънките устни на Джоз се изтеглиха в триумфална усмивка.

– Можеш ли да опишеш съставните части на този единен мотив?

– Да.

– Направи го.

Това беше заповед, която за Свещените бе недостъпна. Всяка форма на насилие, известна на Джоз – огън, меч, жажда, травма, – бяха неубедителни за Свещените и те ги пренебрегваха като нещо несъществуващо. Вътрешният им свят беше единственото реално за тях. Всякакви действия на хората биха ги оставили абсолютно пасивни и безстрастни. Като разбираше това, Джоз промени своята заповед:

– Можеш ли да помислиш за съставните части на мотива, който те подбуди да дойдеш тук?

– Да.

– Какви са тези елементи?

– Желанието да видя.

– И още?

– Желанието да се поупражнявам в ходене.

– Разбирам те. Но не желаш ли да се отклониш от прямите отговори на въпросите ми?

– Аз отговарям на тези въпроси, които ми задаваш. Нашата вяра се заключава в това, да даваме истински отговори на тези, които търсят знание. Тук не може да има никакви отклонения.

– Ти казваш така. Но не ми даде удовлетворителен отговор на това, което ме интересуваше.

Отговорът на Свещения беше едно неестествено разширение на зениците му.

– Добре – каза Джоз. – Можеш ли да помислиш за другите съставлящи на този сложен мотив, за който говорим?

– Да.

– какви са те?

– Интересувам се от древните неща и дойдох в кабинета ти, да се възхищавам от остатъците на миналите времена.

– Така ли? – повдигна вежди Джоз. – Щастлив съм, че притежавам такива удивителни съкровища. Та, кое от моите древности те е заинтересувало най-много?

– Книгите, картите и кълбото със Света-свод в него.

– Светът-свод ли? Едем?

– Това е едно от имената му.

Джоз прехапа усни.

– Значи си идвал в кабинета ми да гледаш древностите. Добре, а какви са другите съставлящи на мотива ти?

Свещеният се заколеба.

– Предложено ми бе да дойда тук.

– От кой?

– Деми.

– Защо ти е предложил това?

– Не съм сигурен.

– Досещаш ли се?

– Да.

– Каква е догадката ти?

Свещеният направи слаб жест с ръка.

– Деми иска да стане Върховен Човек и желае да разбере основните принципи на вашето съществуване. Или Деми иска да измени условията на търговията. Възможно е, да е очарован от моите описания на твоите

древности, или го интересува оптиката ти, или...

– Достатъчно. Какви от тези предположения, както и от онези, които не каза, считаш най-вероятни?

– Нито едно.

Джоз отново вдигна с удивление вежди.

– Как да разбирам това?

– Понеже може да бъдат изказани всякакво количество предположения, то истината става вероятностна, а самата концепция – лишена от значение.

Джоз се намръщи уморено.

– От предположенията, които в дадения момент са ти дошли в главата, кое смяташ за най-вероятно?

– Мисля, че за Деми е желателно, да идвам и да стоя тук.

– Какво ще получиш за стоенето си?

– Нищо.

– Тогава Деми не те е изпратил тук само да стоиш.

Свещеният премълча.

Тогава Джоз зададе точно формулиран въпрос:

– Как ти смяташ, какво би искал Деми, като те изпраща тук?

– Той би искал аз да разбера, как мислят Горните Хора.

– И ти разбра ли, идвайки тук, как мисля аз?

– Узнах много.

– Как това ще ви помогне?

– Не знам.

– Колко пъти си идвал в кабинета ми?

– Седем пъти.

– Защо сте избрали за това мене?

– Синода одобри моя танд. Аз мога... да бъда следващия Деми.

Джоз през рамото си нареди на Фейд:

– Свари чай – после се обърна към Свещения. – Какво е това танд?

Свещеният въздъхна дълбоко.

– Танд е изражението на моята душа.

– Как изглежда?

Изразът на лицето на Свещения стана непостижимо.

– Това не може да се опише.

– Аз имам ли го?

– Не.

Джоз вдигна рамена.

– Значи ти можеш да четеш мислите ми, а?

Отвърна му мълчание.

– Ти можеш ли да четеш мислите ми?

– Не особено добре.

– Защо ти е да знаеш мислите ми?

– Ние живеем в един свят. И понеже не ни е позволено да действваме, то ние трябва да знаем.

Джоз се усмихна скептически.

– Какво ще ти помогне знанието, ако не можеш да го приложиш?

– Ходът на събитията е подчинен на Разума. Така че, когато наливаш вода в един съд, тя заема неговата форма.

– Ха! – внезапно се раздразни Джоз. – Вашата доктрина предполага невмешателство в нашите работи, но въпреки това вие позволявате на „Разума“ да създава условия, които да влияят на събитията. Това вярно ли е?

– Не мога да кажа.

Джоз промени темата на разговора.

– Къде отива тунелът под моята работилница?

– В пещерата.

Фейд постави до Джоз сребърното чайниче. Той си наля и отпи. Разговорът можеше да има множество варианти – той и Свещеният бяха въввлечени в продължителна игра на думи и мисли. Свещеният бе свикнал на търпение и ловки увъртания, на които Бенбек противопоставяше гордост и решителност.

Свещеният явно бе огорчен от необходимостта да говори само истината, докато Джоз трябваше да се придвижва пипнешком, като слепец към целта, без да се грижи за цената, която ще трябва да заплати.

Добре, помисли Джоз, да продължим. Ще видим, кои нерви първи няма да издържат. Той предложи на събеседника си чай, но му бе отказано с такова бързо кимване на главата, че сякаш Свещеният се разтрепера.

– Ако поискаш нещо за пиене, само ми кажи. Аз така се наслаждавам на разговора ни, че, страхувам се, тя може да продължи докато не се изтощи търпението ти... Може би искаш да хапнеш нещо?

– Не.

– Е, както прецениш. Но да се върнем към нашия разговор. Пещерата, която спомена преди малко, населена ли е със Свещени?

– Не разбирам въпроса ти?

– Свещените използват ли тази пещера?

– Да.

Постепенно, частица по частица, Джоз узна, че пещерата се съединява с цяла редица други помещения, в които Свещените топят метал, леят стъкло, хранят се, спят и извършват ритуалите си. В миналото оттам е минавал изход от Долината Бенбек, който отдавна е затворен. Защо? В звездния куп ставали войни, групи бежанци търсили спасение на Ерлит, като се заселвали в клисурите и долините. Свещените предпочитали да се затворят и затова преградили входовете в пещерите си. Къде са били тези входове? Някъде в северния край на долината. Около Канарите Бенбек ли? Възможно е. Но търговията между хората и Свещените ставала през входа под Маунт Хетрон. Защо? Просто обичай, заяви Свещеният. При това този вход бил достъпен от страна на Щастливата Долина и Фосфорната клисура. Колко Свещени живеят в пещерите? Не е известно. Едни се раждат, други умират. А, например, колко са били тази сутрин? Ами, около петстотин.

По това време Свещеният се изпоти, а Джоз прегракна.

– Да се върнем на мотива, всъщност, към съставните му части, които са те довели в моя кабинет. Свързан ли е със звездата Керолайн и възможните нови нападения на Базовите или, както преди са ги наричали, Графовеите?

Свещеният отново се заколеба.

– Да – отвърна той накрая.

– Ще ни помогнат ли Свещените против Базовите, когато те дойдат?

– Не.

Отговорът беше кратък и напълно определен.

– Но Свещените биха ли искали да прогонят Базовите от Ерлит?

Нямаше отговор.

Джоз измени въпроса си.

– Искат ли Свещените да бъдат прогонени Базовите от Ерлит?

– Разумът изисква, ние да стоим настрана от работите като на хората, така и на нехората.

Джоз си захапа отново устните.

– Да предположим, че Базовите завладеят вашите пещери и ви подкарат на Керолайн; какво ще стане тогава?

Свещеният сякаш се разсмя.

– На този въпрос не може да има отговор.

– Ще се съпротивлявате ли на Базовите, ако те направят такъв опит?

– Не мога да отговоря на този въпрос.

Джоз се разсмя.

– Но отговорът не е отрицателен

Свещеният се съгласи.

– Значи, вие имате някакво оръжие?

Свещеният наведе очи. Тайна ли беше? Умора ли го обхвана? Джоз повтори въпроса си.

– Да – отвърна Свещеният, краката му се подкосиха, но успя да се справи с обхваналата го слабост.

– Какво е оръжието ви?

– Най-различно. Неца за хвърляне – парчета камъни. Бодящо – върхове на копия. Режещо – кухненски ножове. – Гласът му забележимо отслабваше. – Отровно – арсен, сяра и киселини. Огнено – факели и лупи за фокусиране на слънчевите лъчи. Удушващи – върви, примки, шнурове. Има и басейни, в които може да се удави врага...

– Седни и си почини – посъветва го Джоз. – Твоето изброяване е много интересно, но ефективността на това оръжие е недостатъчна. Иматели някакво друго оръжие, с което наистина бихте прогонили Базовите, ако се появят?

На този въпрос, така, дали нарочно или случайно, не бе намерен отговор. Свещеният коленичи бавно, като на молитва, после падна по лице и се извъртя на една страна. Джоз скочи и хвана падналата глава за косата. Полузатворените очи бяха побелели и помътнели.

– Говори! – изръмжа Джоз. – Отговори на последния ми въпрос! Имате ли оръжие, което е способно да прогони Базовите?

– Не зная.

Джоз се намръщи, погледна восъчното лице и скочи назад изумен.

– Той е мъртъв!

Фейд, която дремеше на дивана, скочи с порозовяло лице и разбъркани коси.

– Ти си го убил! – възкликна тя с ужасен глас.

– Не, той умря сам или се застави сам да умре.

Фейд се притисна до Джоз, но той я отстрани и без да и обръща повече внимание и нареди да излезе.

– Той не се изморяваше – измърмори Джоз, – докато не преминах към тайната.

Изведнъж скочи, излезе в приемната и нареди на Вайф да доведе бръснаря. След час мъртвото тяло лежеше без нито един косъм на дървената скамейка, покрито с чаршаф, а той държеше в ръцете си грубата перука, направена от дългите коси.

Бръснарят си отиде, а слугите изнесоха тялото. Като остана сам в стаята Джоз дълго размишлява. Разсъблече се гол като Свещения, постави на главата си перуката и се огледа в огледалото. Има ли някаква разлика при пръв поглед? Май нещо не достигаше. Да, огърлицата. Джоз я надяна на шията си, още веднъж се огледа и изпита някакво удовлетворение.

Влезе в работилницата, поколеба се за миг преди да освободи отвората, внимателно издърпа каменната плоча и погледна в тунела – там беше тъмно. Джоз пхна вътре съд с луминесцираща течност. В слабата светлина тунелът изглеждаше празен. Като решително отхвърли страха, Джоз се спусна в отвора. Тунелът беше тесен и дълъг. Тръгна предпазливо напред. Нервите му бяха опънати до скъсване. Често спираше и се ослушваше, но освен биенето на сърцето си и собственото си дишане не чуваше нищо.

Измина стотина метра и се оказа в естествена пещера. Спря, постоя така нерешително и дълго се вглешдаше в мрака. Луминесцентните съдове, закрепени по тавана, през неравни интервали от време, просветваха достатъчно, да определи, че пещерата води на север, успоредно на долината. Джоз тръгна отново напред, като спираше и се ослушваше на всеки няколко крачки. Той добре знаеше, че Свещените не са агресивни, но при това те бяха така тайнствени и скрити. Как ще възприемат нахлуването му? Джоз не беше сигурен и затова се придвижваше така предпазливо.

Подът на пещерата ту се изкачваше, ту спускаше, стените ту се разширяваха, ту се стесняваха. Скоро забеляза, че са населени. Малките килийки, издълбани в камъка, се осветяваха от същите съдове с луминесцираща течност. В две от тях Джоз видя Свещени. Първият спеше на тръстиково ложе, вторият седеше със скръстени крака и бе впил поглед в някаква конструкция от метални ивици. Те не обърнаха никакво внимание на минаващия човек.

Таванът на пещерата се издигна и тя започна да се разширява като рог и внезапно придоби такива размери, че за миг изумения Джоз реши, че е излязъл в нощта под открито небе. Над него сякаш нямаше нищо, въпреки мигането на безброй лампи, огньовете и светещи съдове. В ляво и напред работеха леярите на метал и ковачите. В далечината извивка на пещерата скриваше продължението на цеха. Джоз забеляза някаква многоетажна конструкция от тръби, около която се въртяха тълпи Свещени, заети с различни дела. Отдясно бяха наредени грамади тъмни денкове, на редици тезгяхи лежаха купища товари с неизвестно предназначение.

Тук Джоз за първи път видя Свещени-жени. И не бяха нито нимфите, нито вещиците от древните легенди. Като мъжете изглеждаха нежни и слаби, със заострени черти на лицата и внимателни движения. Единствените им дрехи бяха дългите коси. Не се чуваше нито разговори, нито смях – навсякъде цареше спокойствие и съсредоточеност. Каменният под на пещерата бе полиран он безчисленото количество боси крака.

Никой не му обърна внимание. Джоз бавно вървеше напред, като се стараеше да се държи в сянката на грамадните денкове. Вдясно пещерата рязко се стесняваше и се превръщаше в широк и извиващ се коридор.

Джоз търсеше основното отклонение на пещерата. Там трябваше да се намира арсенала, в съществуването на който го бе убедил Свещения със смъртта си. Отново се обърна към странното метално съоръжение вляво, издигащо се на педесетина метра над каменния под. Наистина е странно, помисли си той. Не може да си представи предназначението му. Всичко в тази пещера, така близко до Долината Бенбек и същевременно така далеч, беше неочаквано и удивително. Оръжие. То можеше да бъде където си иска, но повече не се осмели да търси. Без риска да бъде открит, бе невъзможно да узнае още нещо. Тръгна обратно – по полутъмния проход, край килиите, където двамата Свещени си стояха в предишните пози – единият легнал, може би спеше, другият продължаваше да си гледа плетеницата ивици.

Джоз продължаваше да върви и върви. Нима наистина е стигнал така далече? Къде е цепнатината към апартаментите му? Мима е минал край нея? Усети страх, но продължи да търси внимателно. Най-после! Той бе вървял правилно! Цепнатината се отвори вляво – така желана и позната. Тръгна по нея с широки и предпазливи крачки, като държеше над главата си светещия съд. Внезапно пред него се изправи една фигура. Джоз замръзна на мястото си. Фигурата мина край него и той просто се превърна в част от стената на която се бе залепил. Проблясна един гол череп. Това беше младия Свещен, който Джоз бе взел за мъртав. Той се обърна към него и очите му го гледаха с упрек и презрение.

– Дай ми огърлицата.

Пръстите на Джоз лошо се подчиняваха, докато сваляше от шията си златната огърлица. Свещеният я взе, но не я постави на шията си. Той гледаше косите на главата на човека. С глупава усмивка Джоз свали перуката и я подаде... Свещеният отскочи, сякаш Джоз се бе превърнал изведнъж в пещерен дух. И като се държеше колкото се може по-далече от човека, мина край него и тръгна към пещерата. Джоз изпусна перуката на пода, обърна се и гледа след Свещения, докато фигурата му напълно

се скри в мрака. После бавно продължи по тунела. Накрая видя продълговатото петно светлина – входа в работилницата му. Той влезе вътре и се върна в реалния свят. Със всички сили тласна каменната плоча, която закриваше отвора.

Дрехите на Джоз си висяха там, където бяха оставени. Като намет на плаща си, той тръгна към вратата и погледна в приемната, където дремеше Вайф.

– Извикай каменарите! – събуди го той и щракна с пръсти.

После се върна, отиде в банята, изми се с наслада, като се потапяше отново и отново във ваната, излезе и даде на чакащите каменари необходимите нареждания, да зайдат прохода.

Позволи си да легне на дивана. Протегна се за чаша вино и позволи на мозъка си да почине. Постепенно неясните спомени се превърнаха в такива неясни мечти, а мечтите – в сън. Джоз отново бродеше по тунела на голямата пещера и Свещените в своите килийки повдигаха глави и го гледаха. Накрая се спря пред входа на голямата пещерна зала и със страх се огледа. Продължи пътя си край Свещените, които работеха над пещите и наковалните. От котлите летяха искри, а синкавите изпарения се издигаха от разтопения метал.

Джоз се оказа пред малко помещение издълбано в скалата. Седещият вътре старец, слаб като тръстика, със снежнобяла грива, го изглежда със сините си очи и заговори, но гласът му беше тих и неясен. Отново заговори и този път думите му прозвучаха гръмка в мозъка на Джоз:

– Извиках те тук да те предупредя, че ни причиняваш вреди, без да имаш никаква изгода от това. Оръжието, което търсиш, не съществува. Престани с опитите си.

С огромно усилие на волята си Джоз се застави да му отвърне:

– Младият Свещен не отрече неговото съществуване.

– Но само в рамките на тясното тълкуване. Юношата може да говори само буквалната истина. Защо се учудваш, че ние се държим изолирани? За нас – Върховния Народ – чистотата е непостижима. Ти мислеше да извлечеш някаква изгода, но нищо не постигна, само се промъкна като плъх. Преди да опиташ отново, аз съм принуден да се унизя с обяснения. Уверявам те, че така нареченото оръжие се намира извън пределите на твоето разбиране.

Отначало срам, а после и гняв обхванаха Джоз. Той възкликна:

– Ти просто не разбираш, колко е важно всичко това! Не можех да действам иначе. Керолайн е вече близо. Още малко и ще се появят Базовите. Нима вие не сте хора? Нима няма да ни помогнете да защитим

планетата?

Деми, а това беше той, поклати глава и белите му коси се раздвижиха в хипнотичен синхрон.

– Призовавам те към благоразумие, а това значи пасивност. Това значи святост и мир. Можеш ли да си представиш мъката която изпитвам, докато говоря с тебе? аз се намесвам, а това е болка за духа! Нека свършим. Ние идвахме в твоя кабинет и не ти причинявахме вреда. Ти ни се отплати с посещение в пещерата, като унизи при това този благороден младеж. Сега сме квит, нака повече не се следим един друг. Съгласен ли си?

Джос чу отговора си:

– Ти ми предлагаш съглашение, след като си узнал моите тайни, а аз не знам нищо за вашите.

Лицето на Деми се разтрепера. На него се четеше презрение и Джос неспокойно се раздвижи насън. Той направи усилие да говори спокойно и разумно.

– Чуй ме, ние и двамата сме хора, защо да спорим напразно? Нека си разделим тайните и да си помагаме един друг. Гледай архивите ми, колкото ти е угодно, но ми позволи да изуча несъществуващото оръжие. Кълна се, че ще го използвам само против Базовите, за наша обща защита.

– Не! – блеснаха очите на Деми.

– Защо не? Ти нали всъщност не искаш да ни стигне злото?

– Ние сме изолирани и безпристрастни. Ние чакаме вашето измиране. Вие, Горните Хора, последните остатъци на човечеството, когато изчезнете, вашите тъмни мисли и мръсни спорове ще изчезнат заедно с вас. Ще изчезне болката, злобата и убийствата.

– Не вярвам в това. Може в звездния куп да няма хора, но не и във Вселената. Старият Закон се простираше надалеко, а значи, рано или късно, хората ще се върнат на Ерлит.

Гласът на Деми стана по-звучен.

– Ти мислиш, че ние пресмятаме нещата само на вяра? Ти се съмняваш в нашите знания?

– О, Вселената е велика! Старият Закон се простираше нашироко.

– Последните хора живеят на Ерлит – каза Деми. – Горните хора и Свещените. Вие ще си отидете, а ние ще останем. Ние ще понесем Разума, като знаме по всички светове на вселената.

– Интересно, как ще се придвижвате из вселената, за осъществяването на мисията си? – лукаво запита Джос. – И към звездите ли ще

летите така голи, както ходите и тук?

– Средства има. Времето е още много.

– За осъществяването на вашите цели е необходимо много време. Дори на планетите на Керолайн има хора. Поробени, разбира се, с изменени тела и мозъци, но хора. Какво ще стане с тях? Струва ми се, че се заблуждавате дълбоко и се ръководите от лъжливи идеи.

Деми мълчеше, а лицето му застина.

– Нима това не са факти? – запита Джоз. – Как те се съотнасят с вашата вяра?

Деми каза с равен глас:

– Фактите никога не бива да се съотнасят с вярата. По нашата вяра всички хора, дори и на планетите на Керолайн, ще изчезнат. Но имаме много време. О, светове на истината, те ни чакат!

– Ясно – каза Джоз, – вие се обединявате с Базовите, защото желаете нашето унищожение. Това може да измени нашето отношение към вас. Боя се, че Ървис Карколо е бил прав, а аз съм сгрешил.

– Ние оставаме пасивни – каза Деми, а лицето му се заколеба и стана размито. – Без никакви емоции ние ще наблюдаваме отиването на Горните хора, нито помагайки им да оцелеят, нито подтиквайки ги към гибел.

Джоз заговори с гняв:

– Вашата вяра и вашия разум, или както го наричате там, ви мами. Заявявам ви – ако не ни помогнете, сами ще пострадате като нас.

– Ние сме пасивни, ние няма да се намесваме.

– А децата ви? Та Базовите не правят разлика между нас. Те ще ви подкарат към трюмовете на кораба си, така, както и нас. Защо ние трябва да ви защитаваме вас?

Лицето на Деми побледняваше и се покриваше с мъгла. А очите му святкаха като въглени.

– Ние не се нуждаем от защита – каза той, – ние сме в безопасност.

– Вие ще споделите нашата съдба! – възкликна Джоз. – Аз ви обещавам това!

Деми се смалвяваше, а Джоз се понесе с невероятна скорост обратно по пещерата, след това по тунела, нагоре, към работилницата, през кабинета и така до спалнята. Той отвори очите си. Лицето му гореше, а устата му беше пресъхнала.

Вратата се отвори и се появи главата на Вайф.

– Викаш ли ме?

Джоз се изправи на лакти и огледа спалнята.

– Не, не съм те викал.

Вайф изчезна. Джоз легна на гръб и впери очи в тавана. Странен сън сънува. Но сън ли беше? Или нещо родено от собствената му фантазия? А може би размяната на мисли между два разума имаше място? Не бе възможно да разбере. Събитията ще покажат това. Джоз свали крака от кревата. Сън или действителност – не е ли все едно?

Той стана, облече се и излезе от Залата на Съвета на слънчевия балкон.

Денят бе минал почти на две трети. Над западните скали лежах гъсти сенки. Наляво и надясно се простираше Долината Бенбек. Никога още не бе изглеждала така процъфтяваща и така нереална, като че ли бе чужда за тази планета.

Джоз погледна на север, край голямата каменна стена, достигаща до самия Хребет Бенбек. Той също изглеждаше нереален – хребетът, зад който живееха Свещените. Той погледна скалите и си представи скриващата се под тях голяма пещера.

После се взря в тренировъчния полигон, където Джагерите, като се движеха тежко, се упражняваха зад защитните заграждения. Колко удивителен е живота, който бе породил и Базовите, и Свещените, и Джагерите и него самия!

Той помисли за Ървис Карколо и усети неочаквано раздражение. Карколо беше пречка и то съвсем нежелана сега. Той не приема търпимостта.

Зад него се чуха тихи крачки, докосване на мъх, погалване на ласкава ръка и мирис на ладан.

Непрежението на Джоз отслабна. Ако нямаше момичета-менестрели, то трябваше да ги измислят

* * *

Дълбоко в пещерата, в едно помещение, осветявано от полюлей с дванадесет съда, спокойно седеше беловлас старец.

На подставка, на нивото на очите, се намираше неговия танд – сложна конструкция от златни пръти и сребърни нишки, които бяха разбъркани в очевиден хаос.

Но очевидно този безпорядък беше само привиден. Всяка извивка на нишките символизираха аспектите на крайната им същност, като сянката им хвърляна на стената, представляваше Разума, макар и изменчив, но винаги един и същ.

За Свещените този предмет беше светиня и служеше за източник на

размишления. Нямаше край на изучаването на танда – новите умозаклучения постоянно се раждаха от преплетените нишки. Беше разработена сложна номенклатура, в която всяка част, всяка извивка, всеки възел си имаше свое име, а всеки тип преплитане бе отнесен към определена категория.

Такъв бе култа на танда. След навършване на определена възраст Свещеният съзерцаваше танда си, толкова, колкото искаше, после беше длъжен да го възпроизведе, ръководейки се само от паметта си. Тогава ставаше най-значителното в живота му – Синода на Старейшините оглеждаше танда му.

В абсолютна тишина, много часове по ред, съзерцаваха те неговото създание, размишлявайки над многообразието в пропорциите, извивките, преплитанията и възлите. По такъв начин се определяха свойствата на младия Свещен, личните му качества, разбирането му за Крайната Същност, Разума и Базата.

Понякога тандът свидетелствуваше за черна и развалена личност, която се оказваше нетърпима. Неудачният танд хвърляха в пещ, а разтопения метал изливаха в обществените тоалетни, докато неудачния автор изгонваха на повърхността на планетата и му предоставяха възможността да живее, както си реши.

Деми въздъхна, размърда се и се откъсна от съзерцаването на прекрасния си танд. Някъде дълбоко в съзнанието му се появи сянка на съмнение. Може ли, запита се той, ние да сме се отдалечили от истинския Разум? Всичко е относително лесно в ортодоксалната вяра, но не бива и да се отрича, че доброто по своята същност е относително. Абсолютните истини са най-неопределени по формулировки, а относителните – най-реални.

* * *

На двадесет мили отвъд планините в бледата светлина на Ерлит Карколо градеше нови планове.

– С един смел, рязък и дълбок удар ще постигна победа над него! По решителност, храброст и издръжливост аз го превъзхождам! Той повече няма да ме измами и да унищожи драконите ми и хората ми! О, Джоз Бенбек, ти добре ще ми платиш за измамата си! – той гнемно стисна юмруци. – О, Джоз Бенбек, ти си като побледняла от страх овца! – юмрукът разсече въздуха. – Аз ще те съкруша, ще те стрия на пепел, като стръкче сух лишей! – той се намръщи и разтърка брадата си. – Но как? И къде? Той сега има всички предимства!

Карколо се захвана да преценява стратегическото положение.

– Той чака да го ударя, това е несъмнено. Както е несъмнено, че отново ще устрои засада. Ще заповядам да разузнаят всеки сантиметър на местността, но той това сигурно го очаква. Ако се скрие зад Маунт Деспойр, докато аз преминавам Сканс? Може би трябва да мина по другия път – край Маунт Хетрон? И тогава, ако се забави при придвижването си, ще го пресрещна на Хребета Бенбек. Ще го изблъскам надолу по острите камъни на урвите!

ГЛАВА 7

Под студените сутрешни дъждове, при светлината само на мълниците, Ървис Карколо с хората си и драконите се придвижваше напред. Когато първите лъчи на слънцето докоснаха Маунт Деспойр, те вече пресичаха пътя Модлин.

Колкото по-далеч стигнем, толкова по-добре, мислеше Карколо. Изправи се високо на стремената и огледа местността. Нито следа от войската на Бенбек. Той седна отново и отвреме на време поглеждаше към далечния край на хребета Нортгард, който се чернееше на фона на небето. Мина минута, после две. Хората търкаха вледенените си ръце, драконите неспокойно тъпчеха на едно място. Нетърпението започна да обхваща Карколо, въртеше се в седлото и ругаеше. Нима не може дори и най-простия план да се осъществи без особени затруднения? Но ето, хелиографа от връх Барч блесна, после другият – от юг, от склона на Маунт Хертрон. Пътят е свободен! Карколо заповяда на армията да тръгне напред. Долу по пътя Модлин потеглиха първо покритите със стоманена броня Дългорози Убийци, после Мегерите, с наведени при бягането глави и накрая останалите войски.

Пред тях се появи клисурата Старброк – един плавен спусък, но осяан с метеоритни кратери, които приличаха на цветя сред сиво-зелените мъхове. От всички страни се издигаха високи остри върхове, които покрлти със сняг се белееха в утринната светлина.

От всички разузнавателни групи идваха едни и същи съобщения – никакви следи от войските на Бенбек. Карколо се замисли. Възможно е Джоз Бенбек да не благоволи да приеме битката.

Тази мисъл го ядоса и напълни сърцето му с велика ярост. Ако стане така, то Джоз скъпо ще плати за пренебрежението към противника.

На половината спускане те се натъкнаха на един заслон, зает от стотина деца на Дяволите. Двама старци и едно момче наглеждаха кошарата и сега с ужас следяха приближаването на войските на Карколо.

Но той не пипна кошарата. Ако победи, драконите ще станат част от плячката, а ако загуби, то от децата на Дяволите няма защо да се страхува, те няма да му причинят някаква вреда.

Старците и момчето стояха на покрива на глинената къща и гледаха минаващите войски: мъже в черни мундири и дракони – подскачащи, дърпащи се, поклащащи се, в съответствие с природата си. Сред

проблясващите драконови люспи се мярваха мътните краски на Мегерите, тъмнозелените цветове на Джагерите и Убийците, отровното сияние на Сините ужаси.

Карколо вървеше с десния фланг, а Баста Хейвън – в тила. Сега Карколо се придвижваше по-бързо, гонен от безпокойството си, че Джоз може да вдигне своите Дяволи и Джагери и да го нападне по фланга. Но войската стигна безпрепятствено Хребета Бенбек. Карколо свали от главата си шапката, хвърли я нагоре и тържествено се развика:

– Джоз Бенбек е лентяй! Нека се опита да се пъкне тук! – и огледа Долината Бенбек с погледа на завоевател.

Баста Хейвън, изглежда, не споделяше тържеството на началника си и с тревога оглеждаше обкръжаващите ги планини.

Карколо го изгледа с периферното си зрение и викна:

– Ей, какво ти става?

– Може и да ми става, може и да не ми става – отвърна Хейвън. – Изглежда Джоз Бенбек, както и преди, ни е хванал в клопката – продължи той със студения си тон, който така дразнеше Карколо.

– Защо приказваш така?

– Сам прецени. Защо ни допусна до тук, без никаква съпротива?

– Глупости! – измърмори Карколо. – Лентяят се упива от последната си победа.

Той потърка брадата си и тревожно погледна надолу към Долината Бенбек. Оттук изглеждаше поразително спокойна. По полетата и в бараките цареше странна неподвижност. Хлад се промъкна към сърцето на Карколо и той завика:

– Погледни в конюшните, там ли са драконите на Бенбек?

Хейвън огледа долината, а после се обърна към Карколо.

– В кошарите има три Мегери, които преди малко са се излюпили. – Той се изправи, като загуби всякакъв интерес към долината и се захвана с хребетите на север и изток. – Сигурен съм, че Джоз Бенбек е тръгнал преди разсъмване, изкачил е хребета, пресякъл е Синьото Спускане...

– А как ще постъпи със Синята Клисура?

– Може да я заобиколи от север и да се промъкне през Сканс и върха Барч.

Карколо с удвоено внимание заразглежда Нортгард. Но какво е това? Движение, блясъци на брони?

– Отстъпление! – изрева Карколо. – Посока връх Барч!

Изплашената армия обърка реда си и хукна през Хребета Бенбек по разпръснатите скали към връх Барч.

Карколо трескаво съображаваше. Смяташе Убийците си за най-добрата част на войската си и много се гордееше с тях. Ако се допусне, че ги хвърли в бой, и макар стрелците на Бенбек бързо да ги унищожат, останалата войска ще успее да се скрие по склоновете на върха.

Но Убийците на Бенбек се отказаха от сбижаването и се изкачиха нагоре по склона на Барч. Карколо изпрати напред своите Мегери и Сини Ужаси. С гръмовен рев двете линии се срещнаха. Мегерите на Бенбек под ударите на Крачещите Убийци на Карколо побягнаха.

Останалата част от войската на Карколо, възбудена от вида на бягащия враг, не издържа, развърна се и се нахвърли на врага по склоновете на Барч.

Крачещите Убийци на Карколо догонваха Мегерите на Бенбек, хвърляха ги по гръб и разпорваха незащитените им розови коремни. Но в този миг Дългорогите убийци на Бенбек удариха по фланга Крачещите Убийци на Карколо, като ги пронизваха с копията си и окованите в стомана рогове. Но по някакъв начин те не видяха Сините ужаси на Карколо, които ги връхлетяха. С брадви и боздугани те просваха Убийците и при всеки успешен удар по отвратителен начин избухваха в буйно веселие. Синият Ужас стъпваше на жертвата си, хващаше я за рога и го изтръгваше, като разкъсваше кожата от главата до опашката. Така Джоз Бенбек загуби тредесет Мегери и около двадесет Убийци. Но въпреки това атаката му беше изгодна, тъй като задържаше неприятеля и му позволяваше да въведе в боя намиращите се при Хребет Нортгард рицари, Дяволи и Джагери, преди Карколо да може да се изкачи на Барч.

Армията на Карколо с кос строй отстъпваше по склона, като същевременно шестима души отидоха в кошарата, където децата на Дяволите трепереха от страх, като гледаха битката. Тези войници строшиха вратата, убиха двамата старци и погнаха децата на драконите към войската на Бенбек.

Дракончетата се подчиниха на инстинкта си и се мятаха на шията на първия срещнат възрастен дракон и така му пречеха да се движи. А инстинктът на възрастните дракони не им позволяваше да отблъснат децата със сила.

Тази хитрост – блестяща импровизация – внесе смут в редовете на войската на Бенбек. Сега Карколо с всичките си сили удари в центъра. Двадесет Мегери се развърнаха като ветрило и нападнаха хората, Убийците – единственият род войска в който Карколо имаше преимущество – бяха насочени против Дяволите на противника, а в същото време собствените дяволи на Карколо, като размахваха тежките стоманени кълбета

на опашките си, връхлетяха на Джагерите.

Започна общ бой. Линиите се смесиха. Хора и дракони се сблъсваха и разкъсваха на части. Във въздуха се носеха свистенето на куршумите, рева, ръмженето, виковете, стоновете, воят, воплите...

Смелата и неочаквана и за самия него тактика на Карколо доведе до резултати, които не съответстваха на числеността на войските му. Неговите Дяволи дълбоко се врязаха в редиците на трепналите и почти безпомощни Джагери на Бенбек, като в същото време Убийците и Сините Ужаси на Карколо заставиха Дяволите на Бенбек бавно да отстъпват.

Самият Джоз Бенбек попадна под атаката на Мегерите и спаси живота си, като избяга под защитата на отряда си Сини Ужаси. Макар и разярен, но даде заповед за отстъпление и армията му започна да изкачва склоновете, като остави полето на битката осяено с мъртви и гърчещи се тела.

Карколо захвърли всякаква сдържаност, изправи се на седлото и заповяда да вкарат в боя своите Джагери, които иначе пазеше като собствените си деца.

С рев и грохот те се хвърлиха в атака, захапваха с уста по малките дракони, късаха месата им и ги захвърляха настрана, докато по-големите – Мегерите, Сините Ужаси и Убийците викаха под ударите на остриите им нокти.

Шест от рицарите на Бенбек се опитаха да задържат атаката, като стреляха с мескетите си право в дяволските муцуни, но бързо бяха повалени и изчезнаха от погледа.

Шумът на битката се спускаше по склона на Старброк.

Отделните схватки ставаха по-малко и преимуществото на войските на Карколо постепенно се разсейваше. Самият Карколо дълго се колебаеше. Той и армията му бяха като в огън, но отровата на неочаквания успех бе размътила разума му.

Нима тук, на склона на Старброк, те ще изгубят това, което бяха постигнали, и то само заради численото преимущество на войските на Бенбек? Предпазливостта подсказваше на Карколо необходимостта да опстъпи към Барч – и така да се удовлетвори с ограничената си победа. Силният отряд на Дяволите на Бенбек вече се готвеше да нападне малкото на брой Джагери. Приблужи се Хейвън и настойчиво предложи да започнат отстъпление. Но Карколо продължаваше да изкаква, като се уповаваше на загубите нанесени на противника от шестте му Джагери.

Лицето на Баста Хейвън беше мрачно.

– Трябва незабавно да отстъпим! Когато се нахвърлят на

фланговете ни, ще бъде късно! Ще ни унищожат!

Карколо го хвана за ръката.

– Виж! Там се събират техните Дяволи, там се разхожда Джоз. Щом ни нападнат, изпрати от всяка страна по шест Крачещи Убийци. Нека го убият!

Хейвън отвори уста да възрази, но погледна натам, където сочеше Карколо и като си замълча, отиде да изпълнява заповедта.

И ето, Дяволите на Бенбек бавно, но с увереност тръгнаха към Джагерите на Карколо. Джоз следеше придвижването им изправин на седлото си. Внезапно го нападнаха от две страни Крачещите Убийци. Четири рицари и шест корнета с тревожни викове го заобиколиха да го защитят. Чу се звънтене на удари на стомана в стомана и на стомана в плочките на драконите. Убийците се сражаваха с мечове и боздугани. Мускетите на рицарите на такова близко разстояние станаха безполезни. Те отблъсваха нападението със саби и гинеха един след друг. Над Джоз надвисна изправен на задните си крака Убиец. Той с труд отби нанесения удар. Убиецът отново вдигна меч, но един куршум изстрелян от разстояние педесет метра попадна в ухото му. Като обезумя от болка драконът изпусна оръжието си и се тръшна на Джоз, мятайки лапи и гърчейки се с тяло. В този миг атака подеха Сините Убийци на Бенбек и Убийците на Карколо се заоттегляха.

Ървис Карколо застана отчаяно. Само още миг и щеше да усети вкуса на победата. Джоз Бенбек, макар и окървавен и порядълно изпотпкан, все пак спаси живота си.

На върха на хълма се появи конник – един невъоръжен младеж бясно пришпорваше Паяка си. Хейвън го посочи на Карколо:

– Вестоносец от долината.

Момчето яздеше надолу по склона към Карколо и викаше нещо, но гласът му потъваше в шума на битката. Най-после се приближи достатъчно.

– Базовите! Базовите!

На Карколо притъгля пред очите.

– Къде?

– Кацна голям черен кораб, широк е колкото половината долина. Аз бях в полето и затова избягах.

– Говори, момко! – викна Карколо. – Какво правят?

– Не видях, бързах да те известя.

Карколо погледна полесражението – Дяволите на Бенбек почти бяха стигнали до неговите Джагери, които бавно се отдръпваха назад с

наведени надолу глави и озъбени челюсти. Той размаха отчаяно ръце и каза на Хейвън:

– Дай сигнал за незабавно отстъпление.

Размаха бяла кърпа и тръгна към мястото, където Джоз още лежеше на земята – току-що мятаният се в агония Убиец бе извлечен от краката му. Джоз се изправи и лицето му беше бяло като парчето плат в ръцете на Карколо. При вида на врага си очите му се разшириха и помътниха, а устата се изкриви от дива ярост.

Карколо направо извика:

– Отново са дошли Базовите, спуснали са се в Щастливата Долина и унищожават хората ми!

Джоз Бенбек стана на крака с помощта на своите рицари. Той стоеше прав но се поклащаше – тялото още не искаше да му се подчинява напълно – и мълчаливо гледаше Карколо в лицето.

– Ние трябва да сключим примирие – заговори отново Карколо, – тази битка е напразна! Нека с всички сили тръгнем към Щастливата Долина и да нападнем чудовищата преди те да ни изпотрепят напълно! Помисли, какво бихме могли да постигнем, ако притежевахме оръжието на Базовите!

Джоз продължаваше да мълчи. Минаха няколко секунди. Карколо гневно се развика:

– Казвай нещо, защо мълчиш?!

Отвърна прегракналият глас на Джоз:

– Никакво примирие. Ти пренебрегна предупреждението ми, ти искаше да разориш Долината Бенбек. Защо да ти помагам? Защо трябва да избирам между вас? Ти си ми също враг, както и Базовите. Готви се за битка и пази живота си, не давам примирие!

Карколо отстъпи със същото бяло лице като Джоз в началото на разговора.

– Никога няма да имаш спокойствие. Макар и да спечели тази битка, ти не ще вкусиш сладостта на победата. Ще те преследвам, докато не поискаш пощада. – Джоз направи знак на рицарите си: – прогонете това куче!

Карколо се дръпна назад пред заплашващите го мечове, обърна се и си тръгна. Ходът на битката рязко се измени. Дяволите на Бенбек преследваха Сините Ужаси на Карколо. Един от Джагерите вече бе загинал, друг като гледаше приближаващите се от три страни Дяволи щракаше зъби и размахваше чудовищния си меч. Дяволите великолепно избягваха ударите, приближаваха се все по-близо и по-близо и изчакваха

изгоден момент за стоманените си топки. Джагерът нанесе удар, но мечът само се плъзна по бронята на Дявола. А на негов съратник се удаде да достигне краката на противника си. Джагерът закуца и се откри напълно. Третият Дявол го засегна в корема и Карколо остана само с четири Джагела.

– Назад! – завика той. – Излизайте от боя!

Нагоре по Барч се мъкнеше войската му, а фронтът на схватката представляваше объркан ревящ хаос от костени брони, метални брони и блестящ метал. За щастие на Карколо отстъпващите се бяха изкачили достатъчно високо и след десетина ужасни минути успя да въведе известен ред. Но още два негови Джагера бяха паднали в боя. Останалите два се катереха нагоре. Хващаха грамадни камъни и ги хвърляха в атакуващите, които след няколко удачни попадения прекратиха преследването.

Карколо, като яростно размахваше меча си, поведе войската си в обход на връх Барч и скоро вече пресичаше Сканс. Джоз започна да се оттегля към Долината Бенбек. Новината за нападението на Базовите потресе всички. Хората вървяха мрачни, с наведени глави и често се оглеждаха. Дори драконите изглеждаха разтревожени и за нещо си бърбореха един с друг.

Когато преминаха Синия Спусък, вятърът, който почти не преставаше, затихна. Мегерите, по подобие на хората, заоглеждаха тревожно небето. Джоз с удивление си помисли, че те може би усещат Базовите.

Той сам оглеждаше небето и когато армията му се проточи през клисурата, той видя високо над Маунт Хетрон мъничък блестящ правоъгълен предмет, който скоро се скри зад канарите.

ГЛАВА 8

Ървис Карколо и остатъците на армията му се движеха по дивата бъркотия на дефилетата, клисурите, пропастите и скалите на Сканс в подножието на Маунт Еспойр към платото в западната част на Щастливата Долина. Всякакви претенции за войнишки ред бяха забравени. Началникът вървеше начело и неговият Паяк непрекъснато се препъваше от умора. Зад него се движиха Убийците и Сините Ужаси, встрани подтичваха Мегерите, следвани от Дяволите, които просто се притискаха от умора към земята и влачеха стоманените си кълба, които при ударите си в скалите избиваха снопове искри. Далеч назад в тила тежко пристъпваха Джагерите със съпровождащите ги хора.

Армията спря в края на Щастливата Долина. Карколо скочи от Паяка си и погледна долу.

Очакваше да види кораб, но вместо него го порази нещо – огромен цилиндър, черен и блестящ като стъкло. Той лежеше в бобовото поле, в близост до старото Щастливо селище. Полираните метални дискове на всеки край на цилиндъра непрекъснато проблясваха именяха цвета си. В цилиндъра имаше три отворени входа – в двата края и центъра. От средния вход се спускаше стълба.

Базовите работеха с яростно напрежение. От селището се точеше нишка хора, гонени от тежковъоръжените нашественици. Като приближаваха кораба, те минаваха край някаква апаратура, на която двама Базови ги проверяваха и по неизвестна система ги сортираха. След което пленниците или биваха подкарвани по стълбата в кораба или ги отвеждаха в някаква палатка. Но странното бе, че колкото и хора да влизаха в палатката, тя не се препълваше.

Карколо изтри с треперещите си пръсти челото и заби поглед в кратката си. Когато отново дигна глава, до него се намираше Баста Хейвън. И отново двамата заедно гледаха долината.

Зад тях се разнесе тревожен вик. Карколо се огледа и видя черен правоъгълен флайър безмълвно да се плъзга над Маунт Хетрон. Като размаха ръце Карколо побягна към скалите и завика на останалите да се скрият. Когато драконите и хората се хвърлиха към клисурата, летящият апарат беше вече над тях. Отвори се люк и от него излетяха рой бомби. Те заизбухваха с ужасен грохот и към небето полетяха отломки от камъните и скалите и части на тела на хора и дракони. Всички, които не

успяха да се скрият загинаха. Мегерите, стремителни зверове, успяха да се скрият, Дяволите, макар и порядъчно окървавени, също оцеляха. Но двата Джагера ослепяха и загубиха боеспособността си, докато не им израстнат нови очи.

Флайерът направи завой и отново се насочи към тях. Няколко души стреляха с мускетите си. Това бе по-скоро акт на отчаяние, но за тяхна изненада попаднаха в машината и я повредиха. Тя се заклати, преобърна се във въздуха и рухна на скалите, като мигновено изчезна в яркооранжев облак пламък. Карколо изрева радостно, изтича до края на платото и заплаши кораба на Базовите с юмрук. Но радостта от тази победа бързо се изпари и той отново стана мрачен и раздражителен. Като се обърна към оцелелите хора и дракони, които излизаха от укритията си, той дрезгаво завика:

– Какво ще кажете? Ще се бием или не?

Настъпи мълчание. Накрая Баста Хейвън произнесе с безцветен глас

– Ние сме безпомощни. нищо не можем да им противопоставим. Това ще бъде просто самоубийство.

Карколо се обърна, като не бе способен нищо да каже. Хейвън бе произнесъл една очевидна истина. Или ще ги убият, или ще ги откарат на кораба и после в онзи прекалено странен за разбирането им свят, където ще ги използват за някакви мрачни цели. Карколо стисна юмурици и изпълнен с умраза погледна на запад.

– Джоз Бенбек, ти си виновен за всичко! Аз бих могъл да се сражавам, но ти ми попречи!

– Базовите скоро ще бъдат и там – каза Баста Хейвън, – ние нищо няма да можем да направим.

– Ние ще се бием! – изрева Карколо. – Ние ще се нахвърлим на тях от всички страни! Сто воини и четиристотин дракони – нима са малко сили?!

Хейвън се постара да запази спокойствие. – Сега те оглеждат нашите обори.

Карколо погледна натам и се разсмя.

– Те са удивени! Те са поразени! И има защо!

Хейвън се съгласи.

– Мисля, че вида на Дяволите или на Сините ужаси, да не говорим за Джагерите, ще ги застави да се замислят.

Долу, в долината, Базовите прекратяха дейността си. Тежковъоръжените нашественици се връщаха на кораба. Начело на колоната

вървяха двама странни човека – високи поне четири метра, – и внесоха по стълбата в кораба палатката. Карколо и хората му гледаха с опулени очи от удивление.

– Гиганти!

Баста Хейвън сухо се усмихна.

– Базовите гледат Джагерите, а ние – гигантите им.

Най-после Базовите се върнаха на кораба си. Стълбата бе прибрана и всички отвори се затвориха. От кулата в носа на кораба излетя лъч, който премина и по трите конюшни и те се взривиха с оглушителен трясък, като разпръснаха надалеч черните си отломки.

Карколо тихо изстена, но не каза нищо.

Корабът затрепера и започна бавно да се издига. Хората и драконите побягнаха към укрытията. Като се хвърлиха на земята, те наблюдаваха как черният цилиндър се издига над долината и се насочва на запад.

– Полетяха към Долината Бенбек – каза Хейвън.

Карколо се разсмя гръмко. Хейвън го погледна накриво. Нима си е изгубил ума? Той се обърна. В даденият момент това не беше чак толкова важно.

Внезапно Карколо взе решение. Той се запъти към един Паяк и се обърна към хората си.

– Отивам в Долината Бенбек. Той ме лиши от всичко и аз искам да видя, какво ще стане с него. Не искам да ви заповядвам. Можете да дойдете с мен, а може и да останете. Само помнете – Джоз Бенбек не ни даде възможност да се сражаваме с Базовите.

Той тръгна. Хората погледнаха опустошената си долина, погледнаха и след него. Черният кораб се плъзгаше над Маунт Деспойр. Нямахше какво повече да правят в тази долина. Те събраха уморените дракони и потеглиха по следите на Карколо.

ГЛАВА 9

Ървис Карколо на своя Паяк мина през Сканс. Грандиозните канали надвисваха от всички страни. Блестящият Скен бе изминал вече половината си път по небето. Карколо остави зад себе си валовите на платото и се насочи към връх Барч и Хребета Нортгард. Не обръщаше внимание на умората на Паяка и го пришпорваше непрекъснато. Сивозеленият мъх летеше под краката на дракона, а тясната му глава бе спусната ниско и от хрилете му излизаше пяна. Карколо не се грижеше за нищо, в мозъка му не бе останало и капка трезва мисъл, освен ненавистта към Базовите, към Джоз Бенбек, към Ерлит и въобще към всички хора на света.

Когато се приближи до Нортгард Паякът му се спъна и падна. Оказа се с протегнатата шия и разтворени крака, стенеше от умора и болка. Карколо се огледа с гняв назад към склона на Сканс, да провери, колко хора го следват.

Приближи се Баста Хейвън и огледа падналия Фейд.

– Отпусни юздите. Скоро ще се оправи.

Карколо дочу нещо като укор в гласа на Хейвън. Наведе се над падналия дракон и откопча една тока. Хейвън скочи до него и се захвана да разтрива тънките лапи на Паяка.

– Корабът на Базовите се спуска в Долината Бенбек – каза той.

Карколо кмна мрачно.

– Бих искал да видя кацането. – Той ритна Паяка. – Ставай, достатъчно си почивал. Или искаш аз да вървя пеша?

Паякът стенеше от умора, но въпреки това се изправи на крака. Карколо се нахвана да го възседне, но Хейвън го хвана за рамото. Карколо гнедно се огледа – каква е тази дързост! Хейвън каза спокойно:

– Затегни ремъците, иначе скоро ще паднеш и ще си счупиш костите.

Като ръмжеше презрително нещо за себе си, Карколо натегна ремъците. Паякът завика от болка. Но Карколо не му обърна внимание, възседна го и драконът тръгна напред с треперещите си крака.

Отпред, като бял нос на кораб, израстваше връх Барч. Карколо спря, огледа местността и засука мустаците си. Хейвън тактично мълчеше. Карколо се обърна и загледа жалките остатъци на войската си.

По древното русло, заобикаляйки Маунт Хетрон и пресичайки

Високите Скали те се спуснаха в Долината Бенбек. Макар и да се придвижваха бавно, корабът на Базовите не ги бе изпреварил много, той сега кацаше, а дисковете на носа и кърмата ярко се обагряха в различни цветове.

Карколо измърмори уморено:

– Сега и Джоз Бенбек ще си има проблеми. Не се вижда нито една душа. Сигурно всички, и хората, и драконите са в тунелите. – Изкриви уста и произнесе с елеен глас, като пародираше Джоз: – „Ървис Карколо, скъпи мой приятелю, има само един отговор на нападението – копей тунели!“ Аз му отговорих: „Нима аз съм Свещен, че да живея под земята? Копай и рий, Джоз Бенбек, прави каквото искаш, но аз съм старомоден човек – и ще ида под земята, едва когато умра.“

Хейвън повдигна рамене.

– Тунели или не, те все едно ще ги издухат оттам. Ако се наложи ще преорат цялата долина. Достатъчно са хитри.

Хейвън се ухили сардонически.

– И Джоз Бенбек знае няколко хитрости, сами се убедихме в това, за съжаление.

– Нека залови днес десетина Базови – изригна Карколо. – Тогава ще повярвам, че е умен човек.

Той отиде до самия край на пропастта и застана така, че да се види от кораба на Базовите. Хейвън спокойно го наблюдаваше.

– Аха! – каза Карколо. – Погледни там!

– Не! – отвърна Хейвън. – Прекалено уважавам оръжието на Базовите.

– Брей! – изплю се Карколо, но въпреки това се дръпна от края. После няколко минути гледаше долината и като не забеляза нищо особено махна с раздражение с ръка.

– Джоз Бенбек няма да дойде тук при мен, какво да се прави. Ако не се спусна долу, не го открия и не го убия, той ще се спаси.

– Или Базовите ще ви хванат и двамата и ще ви затворят в една и съща кошара – каза Хейвън.

– Брей, да му се не види! – отново се изплю Карколо и се отдалечи още повече от края на пропастта.

ГЛАВА 10

Оптичестката система, която позволяваше на Джоз Бенбек да вижда цялата си долина на дълж и шир, за първи път бе използвана за практически цели. Опитана се да я разработи, но не успя да пригоди старите лещи, затова предложи на Свещените, те да я доставят.

Слепият старец Свещен, който водеше търговията, даде двусмислен отговор – възможността на такъв обект при определени обстоятелства заслужава обсъждане. Минаха три месеца и Джоз почти забрави за намерението. Но веднъж Свещеният в пещерата за търговия се поинтересува, дали Бенбек планира да постави системата за обзор и ако е така, то те са в състояние незабавно да доставят необходимата оптика.

Джоз се съгласи с предложената цена и се върна в Долината Бенбек с четири тежки кошници. Заповяда да прокарат нужните тунели, монтира лещите и откри, че може да разглежда всички ъгълчета на долината.

Сега, когато корабът на Базовите затъмни небето, Джоз седеше в кабинета си и следеше спускането му.

Порталната врата рязко се отвори и вътре влезе Фейд. Лицето и беше бледо, а очите и бляскаха. Когато заговори гласът и трепереше:

– Корабът носи смърт. Дошъл е да вземе нашите души.

Джоз я погледна за миг и отново се обърна към екрана. Корабът се виждаше отлично. Фейд се приближи, хвана го за ръка, обърна го към себе си и се вгледа в лицето му.

– Да избягаме в планините. Не им позволявай да ни хванат така бързо!

– Никой не те спира – равнодушно забеляза Джоз. – Бягай където ти видят очите.

Фейд, без да разбира нищо, го погледна, после се обърна към екрана. Огромният черен кораб се спускаше със зловеща спокойност, дисковете по краищата проблясваха като бисери. Момичето отново погледна Джоз и си облиза устните.

– Ти страхуваш ли се?

Джоз се усмихна

– Какво хубаво има в едно бягство? Следотърсачите им са по-бързи от Убийците и по-ярошни от Мегерите. Усещат човек на километри разстояние и ще ни измъкнат от всяко скривалище.

Фейдзатрепера от суевен ужас и прошепна:

– Нека ме хванат само мъртва, не искам да съм жива в ръцете им...

Джоз неочаквано изруга.

– Виж само, къде кацат? На най-хубавото ни поле с вики!

– И какво от това?

– Какво ли? Нима трябва да престанем да се храним?

Фейд удивена и все така неразбираща го погледна отново в лицето.

После бавно застана на колене и започна да изпълнява ритуалите на теургическия култ – постави ръцете си с дланите надолу от двете страни на тялото си, повдигна ги плавно докато не докосна с тях ушите си и едновременно изплези език. Отново и отново изпълняваше тези жестове и гледаше с безмислен поглед някъде в пространството.

* * *

Джоз не и обръщаше никакво внимание, докато Фейд, чието лице се бе превърнало във фантастична маска, не започна тихо да хрипти. Тогава се обърна и запрати в нея куртката си.

– Престани с тези глупости!

Фейд изстена и падна на пода. Устните на Джоз се изкривиха, обхвана го раздразнение, скочи и я изправи на крлака.

– Гледай, Базовите не са дяволи, не са ангели на смъртта, те са само бледи Мегери, изходната база за нашите дракони. Сега веднага прекрати това идиотство или ще заповядам на Вайф да те изнесе навън.

– Но защо нищо не правиш? Седиш и гледаш!

– Засега нищо не мога да направя.

Фейд въздъхна дълбоко, разтрепера се и тъпо се взря в екрана.

– Ще се сражаваме ли с тях?

– Разбира се.

– Как ще надвиеш тази чудовищна сила?

– Ние ще направим, каквото можем. Те още не са се срещали с нашите дракони.

Корабът се приземи в полето от пурпур и зеленина близо до входа в клисурата Клибърн. Люковете се раздвижиха, показа се стълбата и се спусна.

– Гледай – каза Джоз. – Сега ще ги видим.

Фейд се взря в странните бледи фигури, които предпазливо се спускаха по стълбата.

– Те изглеждат така странни и някак си изкривени...

– Това са Базовите. От техните яйца се излюпват драконите. По същия начин постъпват и с хората. Ето идват тежковъоръжените войници.

Тежковъоръжените войници по четирима в редица, със строева стъпка, слязоха на земята и се спряха на педесетина метра от кораба. Оформиха се три отряда по двадесет войника – ниски хорски фигури с масивни плещи, дебели вратове и непроницаеми лица. Носеха доспехи от някакъв черен със син отенък метал, а от широките пояси на всеки висяха меч и пистолет. На шлемовете им имаше кръст от остри копия, а бутушите бяха снабдени с ножове.

Сега от отворите се появиха Базовите. Ездитните им животни напомняха с нещо хора, но се движеха на четири крака и гърбовете им се издигаха високо над земята. Главите им бяха дълги и без коси. Базовите ги управляваха с небрежно докосване на шпорите си. Като се оказаха на земята те запрепускаха по полето вики. През това време тежковъоръжените хора спуснаха по стълбата някакъв механизъм с три колела. Муцуната му със сложна форма бе насочена към селището.

– Те никога не са се готвили така грижливо – измърмори Джоз. – Ето, идват и следотърсачите – той ги броеше, – нима само двадесет? Вероятно им е трудно да ги развъждат. При хората поколенията се сменят бавно, а драконите всяка година снасят яйца.

Разузнавачите се разпръснаха на всички страни и стояха на свободни групи. Като същества бяха високи около два метра с изпъкнали черни очи, клонести носове и малки уста, свити сякаш за целувка. От тесните им рамена висяха дълги ръце. Чакайки нещо, те се разхождаха на сам накам и оглеждаха долината. Близо до тях, но все пак встрани се мотаеха оръженосците – хора облечени в дълги свободни халати и зелени и жълти шапки. Те докараха още две машини и веднага започнаха да ги подготвят и насочват.

Неочаквано цялата група замря напрегнато. Тежковъоръжените тръгнаха напред с твърдата си походка, с ръце на пистолетите и мечовете.

– Те чакат – каза Джоз.

Фейд изпусна отчаян стон, отново падна на колене и започна да изпълнява теургичните жестове. Джоз се разгневи и заповяда да изчезва от кабинета, а после отиде до пулта за пряка връзка, чиято конструкция беше разработил сам. Каза по нещо на трима абонати, увери се, че охраната е бдителна и отново се върна при екрана.

По полето вики тежковъоръжените се движеха с твърди и напрегнати лица. По фланговете на строя им оръженосците тикаха триколесните машини, а засега следотърсачите останаха около кораба. В ариегарда се движеха десетината Базови, като в ръцете си носеха оръжия с вид на

луковица.

На сто метра от входа на Пътя на Керген, извън боя на мускетите на Бенбек, завоевателите спряха. Един тежковъоръжен изтича при количка на оръженосците, натисна я с рамо и я насочи по-точно. Сега можеше да се разгледа целия механизъм, от който се издаваха две черни кълбета. Той запълзя към селището като огромна мишка, а от черните му кълбета заструиха вълни, действащи на нервната система на хората с излъчване, което би трябвало да ги обезвреди.

Прозвучаха изстрели и облаци дим и прах се вдигнаха над укрытията в скалите. Куршумите удряха до тежковъоръжените или отскачаха от доспехите им. От кораба по скалите удари топлинният лъч. В кабинета си Джоз се усмихна. Облаците дим бяха маскировка, истинските изстрели идваха от други места.

Един тежковъоръжен, тичайки на зиг-заг, подскочаше към входа, над който се бяха притаили двама души. Лъчението ги бе засегнало, те се клатеха, но въпреки това събориха голям камък, който удари нападаеля и го повали. Известно време той заразмахва ръце и крака, заобръща се, после успя да се изправи и побягна обратно в долината, но падна отново и остана да лежи като се гърчеше в агония.

Армията на Базовите чакаше, без да прояви видимо вълнение.

Настъпи кратко затишие. После от кораба полетяха невидими вълни и там където докосваха скалите, политаха парчета. Някакъв човек изкочи от укрытието си, затича се напред и рухна в пропастта, където срещна смъртта си. Когато уцелиха един от наблюдателните отвори, вълните проникнаха и в кабинета на Джоз. В главата му закънтя болка.

През това време оръженосците настройваха оръжието си. Отначало се раздаде глух взрив, после по въздуха се понесе с оглушителен вой сиво кълбо. Но не беше насочено точно и удари портала на входа и изчезна в голям облак бледожълт цвят. Механизмът пусна още едно кълбо и този път то попадна точно в Пътя на Керген, но там нямаше никой и бомбата не причини особени загуби.

Джоз мрачно чакаше в кабинета си. До сега Базовите правеха само опити и те приличаха на игриви стъпки. Очевидно сега ще послезват по-сериозни действия. Вятърът разпръсна облаците газ и дим и показа, че ситуацията си оставаше същата. Загубите бяха равностойно – един тежковъоръжен срещу един човек на Бенбек.

Корабът нанесе удар с червен огън. Скалите около портала се разтесоха, на всички страни се разлетяха парчета и тежковъоръжените потеглиха напред.

Джоз започна да издава заповеди по телефона. Призова командири-те си към предпазливост – ако шурмът пропадне, да се приготвят за газови атаки.

Но тежковъоръжените нахлуха в Пътя на Керген. Кратка заповед на Джоз и тунелите и проходите се изпълниха с дракони – Сините Ужаси, Дяволите и Мегерите.

Нашествениците замръзнаха с отворени челюсти. Не очакваха да срещнат такъв противник. Пътя на Керген загърмя от виковете им. В началото на схватката отстъпиха, но после с отчаяна храброст приеха сражението. Битката се преместваше ту нагоре, ту надолу. Скоро започнаха да проличават определени закономерности. В тесните проходи нито pistolетите на тежковъоръжените, нито окованите в стомана опашки на Дяволите можеха да се използват ефикасно. Мечовете бяха безполезни против костената кожа на драконите, но клещите на Сините Ужаси, кинжалите на Мегерите, бравите, ноктите и зъбите на Дяволите вършеха кървавата си работа. Един тежковъоръжен и една Мегера бяха приблизително равни по сила, макар нашественикът, когато успяваше да докопа някой дракон с могъщите си ръце, с лекота да извиваше и чупеше предните им крайници и така да побеждаваше по-често. Но ако две или три Мегери обединяваха усилията си, той загиваше. Докато се отбраняваше от една Мегера, друга му съсичаше краката и прегризваше гърлото.

И така, нашествениците отстъпваха в долината, като оставиха в Пътя на Керген около двадесетина мъртви тела. Хората на Бенбек отново откриха огън, но отново успехът им беше минимален.

Джоз следеше битката от кабинета си и гадаеше какво ще предприемат Базовите сега. Не трябваше да чака много. Тежковъоръжените се прегрупираха и спряха като дишаха тежко, а в същото това време Базовите сновяха напред назад и събираха информация. Раздадох се нови заповеди.

От черният кораб се понесе нов приток на енергия и удари в скалите над Пътя на Керген и стените на кабинета се разклатиха. Какво ще стане, ако лъча енергия удари в някоя леща? Няма ли да попадне право в него? Джоз се дръпна от екрана. И напусна кабинета си, който отново се разтресе от нов взрив, побягна по коридора, спусна се по стълбата и влетя в една от централните галерии, където царуваше суматоха. Жени с побледнели лица и деца отстъпваха все по-навътре в планините, минаваха край дракони и мъже във военни доспехи, които излизаха от новите тунели. Джоз със задоволство се убеди, че тази суматоха няма нищо

общо с паниката и побърза да се присъедини към войниците си в тунела, който водеше на север.

Някога, много отдавна, целият този район на върха в началото на долината се бе разцепил и създал така непроходими джунгли от камъни и скални маси, наречени Канарите на Бенбек. Тук беше входа в новия тунел, където сега Джоз вървеше със своите воители. В долината зад тях гърмяха взривове – черният кораб започна да опустошава Долината Бенбек.

Джоз се укри зад един камък и с ярост наблюдаваше, как от скалите започнаха да летят огромни парчета. После в погледа му се появи изумление – на помощ на войските на Базовите дойде необикновено подкрепление. Той видя осем гиганти, високи колкото двама души, чудовища, с гърди приличащи на бъчви, с яки мускулисти ръце, с бледи очи и гриви червеникави коси. Облечени бяха в кафяви и червени доспехи с черни еполети, а въоръжението им се състоеше от мечове и бластери.

Джоз се замисли. Появата на гигантите не даваше основание да променя основната си стратегия, която всъщност беше доста неясна и интуитивна. Той беше готов да понесе доста загуби, но се надяваше, че загубите на Базовите ще бъдат повече. Но нима те се безпокоят за живота на войниците си? По-малко отколкото него го безпокои живота на драконите му. И ако те опустошат долината, разрушат селището, то как ще им нанесе равностойни загуби? Той погледна през рамото на високите бели скали и се замисли, точно ли бе определил положението на пещерата на Свещените? Сега трябваше да действа! Времето дойде! Направи знак на едно малко момче, негов собствен син, което пое дълбоко въздух, изкочи от скалното си прикритие и побягна по дъното на долината, като непрекъснато променяше посоката си. Само след миг от същото място изкочи майка му, хвана го и върна обратно в скалите.

– Добре направено – каза им Джоз. – Дори много добре!

Внимателно погледна от прикритието си. Базовите напрегнато гледаха в неговата посока.

Мигът продължи прекалено дълго и Джоз трепереше от неопределеността – изглеждаше, че те пренебрегват играта му. Базовите се посъвещаваха и накрая като взеха решение, обтегнаха юздите на своите коне-хора. Те се надигнаха на задните си крака и загалопираха към северния край на долината. Следваха ги следотърсачите, а зад тях с тежката си гърмяща походка тръгнаха и тежковъоръжените. Оръженосците затикаха механизмите си, а в самия тил тромаво пристъпваха осем гиганта.

През полето с вики и боб, през лозята и слънчогледите се носеха конници и тъпчеха всичко около себе си с мрачно задоволство. Базовите благоразумно спряха пред Канарите на Бенбек, докато следотърсачите побягнаха напред, изкачиха се по първите камъните, и като кучета завъртяха насам натам глави, с желание да уловят миризма, вглеждаха се, вслушваха се и бърбореха нещо един на друг.

Тежковъоръжените напредваха бавно и близкото им присъствие ободряваше следотърсачите. Като сметнаха, че повече предпазливост не е нужна, хвърлиха се напред в самото сърце на скалите и издадоха истински вопъл на ужас, когато десетина Сини Ужаси се нахвърлиха на тях. Те заработиха с лъчевите си оръжия, но в суматохата унищожаваха и свои и чужди. Драконите яростно ги разкъсваха на части.

Като виеха за помощ, способните да се движат следотърсачи избягаха много по-стремително от скалите, отколкото бяха нахлули. Само половината от тях стигнаха долината и когато завикаха от радост, че са се спасили, по тях удариха десет Дългороги Убийци, повалиха ги, разкъсаха ги и пронизаха с роговете си.

Тежковъоръжените с прегракнали гневни гласове побягнаха напред, като размахваха мечовете си и стреляха с pistolетите си. Но Убийците вече бяха отстъпили в убежищата зад скалите.

Хората на Бенбек събраха захвърлените лъчеви оръжия и предпазливо се промъкнаха напред като се опитаха да поразят нападателите с техните средства. Но понеже не познаваха техниката, не успяха да фокусират лъчите и Базовите се отърваха с лека уплаха, но въпреки това пришпориха конете си и изчезнаха извън досега на оръжието. Тежковъоръжените стояха пред скалите на тридесет метра и хвърляха ръчни бомби, които убиха двама души и накараха останалите да се оттеглят.

На благоразумно разстояние Базовите оцениха ситуацията. До тях се приближиха оръженосците и докато чакаха заповеди, тихо си приказваха. Извикаха един от тях и нещо му заповядаха. Той свали оръжието си, вдигна високо ръце и тръгна към скалите. Там намери някаква цепнатина и се промъкна през нея.

Рицарите на Бенбек го заведоха при Джоз. Тук случайно се оказаха и няколко Мегери. Оръженосецът спря несигурно, огледа ги всичките и се насочи към драконите. Поклони се ниско и заговори. Мегерите го слушаха без интерес, после един от рицарите му посочи Джоз.

– Драконите не управляват Ерлит – сухо каза Джоз. – Какво трябва да ни предадеш?

Оръженосецът погледна съмнително Мегерите, после се обърна

мрачно към човека.

– В тебе ли е властта да решаваш? – той говореше бавно и гласът му бе сух и безцветен, а думите си подбираще с забележимо напрежение.

Джоз повтори късо:

– Какво трябва да ни предадеш?

– Донесох от господарите си обединение.

– Обединение ли? Не те разбирам.

– Обединение на мигновените вектори на назначение. Интерпретация на бъдещето. Те ти предават следното: "Не хаби напразно животи, наши и ваши. Ти си ценен за нас и с теб ще се постъпи в съответствие с твоята ценност. Предай се! Престани с напразното разрушаване на предприятието.

Джоз се намръщи.

– Разрушаване на предприятието ли?

– Това означава твоите гени. Край на посланието. Съветвам те да се съгласиш. Защо да си хабя кръвта и да те унищожавам? Ела с мен и всичко ще бъде добре.

Джоз рязко се разсмя.

– Ти си един роб. Как можеш да съдиш, кое за мен е доброто?

Оръженосецът примига.

– А имаш ли друг избор? Всички останали следи на неорганизиран живот са изтрити. Пътят на отстъпчивостта е най-добрият. – Той с почит наведе глава в посока на Мегерите. – Ако се съмняваш посъветвай се с твоите Преподобни и те ще ти дадат съвет.

– Тук няма Преподобни. Драконите се сражават за нас. Те са ни другари. И войници. Но аз имам друго предложение. Защо ти и твоите другари не се присъедините към нас? Захвърлете робството и станете свободни хора! Ние ще завладеем кораба и ще тръгнем да търсим старите светове на хората.

Оръженосецът не прояви никакъв интерес към тези думи.

– Светове на хората ли? Но тях вече ги няма. Още няколко такива остатъци съществуват в изолирани райони. Всички вие сте зачеркнати. Нима не предпочиташ да служиш на реда?

– А ти не предпочиташ ли да бъдеш свободен човек?

На лицето на оръженосецът се изписа недоумение.

– Ти не ме разбираш. Ако избереш...

– Слушай ме внимателно. Ти и твоите другари можете да станете стопани сами на себе си и да живеете сред хората.

Оръженосецът се намръщи.

– Кой ще поиска да бъде дивак? Кой ще ни показва Закона, кой ще ни заповядва, кой ще ни контролира?

Джоз с раздражение разпери ръце, но направи последен опит.

– Аз ще правя това, аз поемам отговорността. Върни се и убий Базовите или Преподобните, както ги наричат там. Такава е моята първа заповед.

– Да ги убия ли? – гласът на оръженосецът беше пълен с ужас.

– Убий ги! – Джоз му приказваше като на дете. – Тогава ние, хората, ще завземем кораба. Ще намерим светове, където хората са могъщи.

– Няма такива светове.

– Трябва да има! Някога хората са населявали всички звезди по небето.

– Вече не е така.

– А Едем?

– Нищо не зная за него.

Джоз стисна юмруци.

– Ще се присъединиш ли към нас?

– Би било безмислено – отвърна вежливо оръженосецът. – Да вървим, вие слагате оръжието си и се подчинявате на реда. – Той отново със съмнение погледна Мегерите. – Твоите Преподобни ще получат съответстващото им отношение. За това не се безпокой.

– Ти глупак ли си? Тези „Преподобни“ са също така роби като тебе. Ние ги развъждаме да ни служат, както те ви развъждат. Събери мъжеството си и признай собственото си израждане!

Оръженосецът се намръщи.

– Ти приказваш с термини, които не разбирам напълно. Не се ли предаваш?

Оръженосецът се поклони, обърна се кръгом и изчезна в скалите. Джоз тръгна след него и погледна към долината.

Пратеникът докладваше на Базовите, които слушаха с характерния си отвлечен вид. После дадоха някаква заповед и тежковъоръжените се разгърнаха във верига и затичаха към скалите. Зад гърба им се мъкнеха гигантите със заредени бластери и няколко оцелели следотърсачи. Последните първи стигнаха скалите и много предпазливо ги изкачиха като очакваха засада, но нищо не откриха и дадоха сигнал. Още по-предпазливо тежковъоръжените навлязоха в скалите, при което трябваше да развалят строя си. Минаха десат, после двадесет... петдесет... сто крачки... Ободрени разузнавачите наскачаха от скалите и веднага върху тай

се нахвърлиха Мегерите.

С викове и проклятие следотърсачите се закатериха обратно, но сега преследвани от драконите. Тежковъоръжените леко отстъпиха и започнаха да стрелят – две Мегери бяха уцелени под мишниците, най-уязвимото им място. Те с труд се изтеглиха зад скалите. Останалите с рев се нахвърлиха на веригата нашественици. Раздаде се рев, вой, стонове и викове от болка. Намесиха се гигантите. Те хващаха Мегерите и като им късаха с лекота главите, ги хвърляха по камъните. Оцелелите дракони трябваше да се изтеглят.

Нови редици тежковъоръжени тръгнаха напред, а над тях следотърсачите извършваха разузнаване, този път много внимателно. Те се спряха и извикаха някакво предупреждение, настъпващите спряха и нервно се разприказваха като размахваха pistolетите си. Горе следотърсачите побягнаха назад и между скалите се появиха десетина Дяволи и Сините Ужаси. Започна се безпорядъчва стрелба и въздухът се напълни с изгоряла костена кожа. Драконите се сблъскаха с хората. И кинжалите, и боздуганите, и дори мечовете се оказаха безполезни в настъпилата блъсканица и теснотия. Гигантите напредваха и на свой ред бяха атакувани от Дяволите. Те бяха така изненадани, че идиотските им усмивки изчезнаха от лицата им. Опитаха се да избягват стоманените опашки, но сред скалите дори Дяволите нямаха преимущество и тежкото им оръжие удряше по-често стените, отколкото телата на враговете.

Над скалите се показа още една колона дракони Сини Ужаси. Хвърлиха се надолу, право върху главите на гигантите, като ги разкъсваха на части със зъби и нокти. А обзетите от ярост гиганти ги хващаха, удряха в земята, тъпчеха, а тежковъоръжените ги изгаряха с pistolетите си.

Неочаквано, без видима причина, настъпи затишие. Десет секунди, петнадесет – ни звук, освен стонове на ранените дракони и хора. Някаква заплаха надвисна от въздуха и... появиха се Джагерите, които тромаво изпълзваха от тунелите. За миг и гигантите и новопоявилите се дракони се гледаха очи в очи. Гигантите посегнаха за бластерите си, но отново ги връхлетяха Сините Ужаси. А Джагерите бързо се придвижваха напред. Предните им крайници хващаха ръцете на гигантите, изсвистяха боздугани, а доспехите на хора и дракони гърмяха от сблъскванията. Без да обръщат внимание на болките, ударите и раните хората и драконите отново и отново се хвърляха в бой.

Схватката стана по-тиха, хъркания и стонове смениха ревовете и скоро осемте Джагери, превъзхождащи по маса и естествено въоръжение противниците си, надвиха осемте гиганти.

А през това време тежковъоръжените се събраха заедно и като се строиха опрели гръб у гръб, заизстрелваха топлинните си лъчи по драконите, които ги преследваха по петите и накрая ги изтласкаха извън скалите в долината. В този миг в средата на отстъпващата гълпа връхлетяха Дяволите, а по фланговете – Дългорогите Убийци и Крачещите Убийци. В пристъп на войнствено ликуване няколко души възседнали Паяците и въоръжени с бластерите на загиналите гиганти нападнаха Базовите и оръженосците им, които продължаваха да чакат до своите механизми с по три колела. Без особен срам Базовите обърнаха хората-коне и забързаха към кораба. В този миг оръженосците задейсуваха механизмите и пуснаха вълна енергия. Падна първия човек, после втория, и трети ги последна – но останалите се оказаха сред оръженосците, които бяха разкъсани на парчета, включително и този, който бе парламенъор.

Няколко души с викове се впуснаха след Базовите, но хората-коне, които се движеха като огромни мишки бягаха така бързо, както и Паяците. От скалите се чу сигнал на рог и хората се обърнаха. Цялата армия на Бенбек бързо се скри в скалите.

Тежковъоръжените направиха няколко крачки да ги преследват, но почти веднага се спряха изтощени. Бяха оцелели само една трета. Гигантите бяха напълно избити, а също и почти всички следотърсачи.

Войската на Бенбек се скри точно на време. Корабът заизстрелва множество снаряди, които дробяха на парчета скалите, по местата където преди малко се намираха хора и дракони.

* * *

От полираните от вятъра скали над Долината Бенбек Ървис Карколо и Баста Хейвън наблюдаваха битката. Канарите скриваха голяма част от полесражението и до тях често се донасяше само викове и дрънкането на оръжието, но така слабо сякаш бръмчаха насекоми. Понякога проблясваше бронята на дракон или бягащ човек, забелязваше се движение, но едва когато разбитите сили на Базовите не се появиха извън завесата на скалите, общия ход на ставащото не им беше ясен. Карколо направо се същиса и диво разтърси глава

– Ама че дявол е този Бенбек! Той ги накара да отстъпват, като им унищожи най-добрите войници!

– Изглежда – каза Хейвън, – драконите въоръжени с мечове стоманени топки и острите си зъби са по-ефикасни от хората с пистолети и топлинни лъчи, поне в тясно пространство.

Карколо изсумтя.

– В подобни обстоятелства и аз бих го сторил не по зле.

Той сърдито изгледа събеседника си.

– Съгласен ли си?

– Разбира се, нима може някой да се съмнява.

– Естествено – продължи Карколо, – аз нямам неговото преимущество – подготовката. Мен Базовите ме нападнаха неочаквано, а Джоз Бенбек се е подготвил. – Той отново погледна Долината Бенбек, където кораба на Базовите разстрелваше канарите. – Те май искат да разбият скалите? В такъв случай Джоз Бенбек няма накъде да отстъпва. Стратегията им е ясна. А ето, очаквах го – резервите им влизат в бой!

Още тридесет тежковъоръжени напускаха кораба и се строяваха в боен ред. Карколо удари юмрук в дланта си.

– Баста Хейвън, слушай сега внимателно! В наша власт е да извършим велик подвиг! Гледай там, където клисурата Клибърн излиза в долината, точно до кораба на Базовите.

– Твоите претенции за слава ще ни струват живота.

Карколо се разся.

– Хей, Хейвън, колко пъти може да умре един човек? И какво по-хубаво от гибел в славна битка?

Баста Хейвън се обърна и огледа остатъците от армията на Щастливата Долина.

– Можем да се покрием със слава и като накажем няколко Свещени. Няма никаква необходимост да нападаме кораба на Базовите.

– Въпреки това – каза Карколо, – ще го направим. Тръгвам напред, ти ще построиш войската и ще вървиш след мен. Ще се срещнем при изхода на клисурата Клибърн, в западния край на долината!

ГЛАВА 11

Като тропаше с крака и сипеше проклетия Карколо чакаше до изхода на клисурата. Една след друга през въображението му пробягваха картини на нещастни случайности. Базовите можеха да отстъпят пред съпротивата на защитниците на долината и да отлетят. Джоз Бенбек можеше да атакува открито и да спаси селцето Бенбек от разрушаване. Хейвън да не се справи с деморализираните хора и своенравните дракони на Щастливата Долина. Всяко едно от тези произшествия заплашваше мечтите за слава на Карколо и би могло да доведе до смъртта му. Той кръстосваше напред назад по неравния гранит и през десетина секунди поглеждаше Долината Бенбек, обръщаше се, оглеждаше хоризонта и напразно търсеше да види тъмните силуети на драконите и хората си.

До кораба на Базовите чакаха два отряда тежковъоръжени – същите, които оцеляха в първото сражение и резервите. Те, разпръснати на мълчаливи групи, следяха бавното и методично разрушаване на Селището Бенбек. Едни след други канарите и кулите, които населяваше народът Бенбек, се разлигата на късчета. Грохотът на силните взривове се съпровождаше с дъжд на разбити скали, който се изсипваше навсякъде по долината.

Мина половин час. Карколо мрачно седеше на скалата.

Неочаквано се раздаде звън на оръжие и тропот на копита. Карколо скочи на крака. На фона на небето прииждаха жалките остатъци на армията му: измъчените хора, сърдитите и раздражени Мегери, оцелелите Дяволи, Сини Ужаси и Убийци.

Ръцете на Карколо се отпуснаха. Какво може да направи с такива нищожни сили? Той пое дълбоко въздух. Да приложи хитрост? Само да не се предава! Нали успя да уговори и най-упоритите си хора. Като излезе напред, той завика:

– Хора и дракони! Сега ние изпитахме мъката на поражението, но денят още не е завършил. Дойде време за настъпление! Ние ще отмъстим и на Базовите и на Бенбек!

Той огледа лицата на хората си и се надяваше да види поне някакъв ентусиазъм, но лицата им нищо не изразяваха, стояха навъсени и мрачно си шептаха помежду си.

– Хора и дракони! – изрева Карколо. – Вие ме питате, как да

извършим този подвиг? Отговарям ви – следвайте ме! сражайте се там, където и аз се сражавам! Какво значи смъртта за нас, щом домовете ни са разрушени?!

Отново огледа войската си и отново видя само равнодушие и апатия. Като се бореше с обхващащото го раздражение Карколо се обърна.

– Напред! – изръмжа кратко през рамото си и възседна Паяка си. Подкара го надолу по клисурата Клибърн.

* * *

Корабът на Базовите разрушаваше Канарите и Селището Бенбек с еднаква ярост. От наблюдателният пункт на западния край на долината Джоз гледаше как излитат във въздуха познатите му проходи един след друг. Тунелите и залите, така внимателно изсечени в скалите, украсени и оборудвани от много поколения, бяха разкрити, разрушени и превърнати на прах. Сега мишена стана самият връх, в който се намираха личните апартаменти на Джоз – кабинета му, работилницата и реликвиариума на Бенбек.

Джоз напразно стискаше и разпушаше юмруците си в безсилна ярост. Целта на Базовите беше ясна. Канеха се напълно да разрушат Долината Бенбек и така да унищожат хората на Ерлит. И какво можеше да им попречи? Джоз огледа за пореден път канарите. Повърхността им беше разбита и се виждаха древните им скални основи. Къде е всъщност входа към голямата зала на Свещените? Изглежда неговите хипотези не се подвърждаваха. След час пълното унищожаване на Долината Бенбек ще завърши. Джоз се стараеше да подави болезненото чувство на различителността. Как да спре това унищожение? Той се застави да мисли и разсъждава. Ясно е, че нападение на откритото пространство на долината е равносилно на самоубийство. Но зад черния кораб се откриваше клисура, подобна на тази в която сега седеше, клисурата Клибърн. Входа в кораба беше широко отворен. До корпуса му се тълпяха тежковъоръжените. Джоз поклати глава. Невероятно е Базовите да не са предвидили такава опасност. Или в своето високомерие не биха повярвали във възможността на такава безразсъдна постъпка?

Поредният залп разцепи върха и отломките му навеки погребяха апартаментите на Джоз. Той скочи на крака и повика най-близкия собственик на драконите.

– Събери Убийците, тридесет Мегери, двадесет Сини Ужаси, десет Дявола и всички конници. Ние ще се изкачим на Хребета Бенбек и като се спуснем по клисурата Клибърн, ще атакуваме кораба.

Собственикът на драконите се отдалечи. Джоз потъна в мрачни размишления. Ако Базовите са искали да му направят клопка, то те почти успяха.

Върна се собственикът на драконите.

– Войската е събрана.

– Ние тръгваме.

Надолу по клисурата като буен поток потекоха хора и дракони. Като завиха на юг, те се оказаха у входа на клисурата. Рицарят, който бе в челото на колоната даде сигнал за тревога. Когато Джоз се приближи, той му показва следите по дъното на Клибърн. Съвсем наскоро хора и дракони бяха преминавали оттук.

Джоз разгледа следите.

– Вървяли са надолу по клисурата.

– Така е.

Джоз изпрати напред отряд, който да разузнае положението.

– Ървис Карколо с хората си и драконите е нападнал Базовите – докладва след малко командирът на отряда.

Джоз пришпори Паяка си и тръгна напред по тесния проход като армията му го следваше.

Когато стигнаха изхода на клисурата, чуха шума на битката. Щом излязоха в долината джоз видя отчаяна сеч – драконите и тежковъоръжените се бяха вчепкали на смърт. Къде е всъщност Карколо? Джоз пжгледна към отворения люк в кораба – там ли е? Капан? Или той е стигнал сам до решението да завземе кораба, както и Джоз? А как ще се спави с тежковъоръжените? Нима Базовите ще принесат в жертва четиридесет воини и така да заловят шепата хора? Във висша степен е неразумно. Джоз се изправи на седлото и даде заповед за атака.

Тежковъоръжените бяха обречени. Драконите съскаха и ги правеха на парчета. Битката още не беше затихнала, когато Джоз, драконите и хората му бяха вече по стълбата към входа. Вътре в кораба се разнасяха бумтежът на машините и човешките вопли на дива ярост и страх.

Огромният корпус надвисна над Джоз и той неуверено погледна вътре. Зад него хората му тихо си приказваха нещо. Джоз се запита: „Храбър ли съм като Карколо? И какво е това храброст? Та аз се боя! Не смея да вляза, но не мога и да остана вън?“ Като захвърли съмненията, той тръгна напред, а след него поеха и хората и драконите му.

Вътре в кораба разбра, че Карколо не е постигнал успех – оръдията на кораба както и преди стреляха и стреляха. Още един залп по скалите и последвалото срутване откри това, което до сега беше скрито –

началото на тунела.

Първото помещение се оказа нещо като своеобразно антре. Вътрешната врата се оказа затворена. Джоз се плъзна напред и погледна през някакъв правоъгълен отвор. Ървис Карколо и рицарите му се бяха струпали до противоположната стена и около тях двадесетина тежковъоръжени стесняваха оброча. Група Базовите стоеше настрани в една ниша и наблюдаваше спокойно ставащото.

Карколо и хората му още не бяха напълно победени – Джоз видя как самият Карколо се хвърли напред, но вълна от енергия го наказва като го отхвърли назад и залепи към стената.

Един от Базовите забеляза Джоз и размахна предните си крайници. Загърмя сигнал за тревога и външната врата се затвори. Капан ли бе? Джоз направи знак на четирима от хората си. Те изтичаха напред и насочиха пленените бластери. Джоз махна с ръка. Силна миризма изпълни помещението. Но вратата трудно поддаваше.

– Още веднъж! – Бластерите изгракаха и вътрешната врата изчезна. В образувания пролом нахлуха оръженосците, които често стреляха с оръжията си. Пурпурните вълни енергия връхлетяха хората на Джоз. Те се развикаха, гърчеха се, обхващаше ги слабост и падаха на пода с изтръпнали немощни ръце и изкривени лица. В този миг напред се втурнаха Мегерите. С рев лавината им измете от пътя си противника и нахлу в съседното помещение. Пред нишата с Базовите драконите спряха като че ли в някакво изумление. Хората до стената замряха, дори Карколо гледаше като омагьосан. На Базовите се противопоставяше потомството им.

Мегерите зловещо тръгнаха напред. Базовите с ужас размахаха предните си крайници. А драконите нахлуха в нишата и нададоха ужасния си рев. Джоз не издържа гледката и отвърна поглед. Касапницата бързо свърши и в нишата настана пълна тишина. Джоз се обърна към Ървис Карколо, който го гледаше онемял от болка и гняв, разочарование и умора.

Накрая надмогна себе си и направи заплашителен и яростен жест.

– Изчезвай! – изхърка той. – Аз завладях кораба! Ако не искаш да се удавиш в кръвта си, остави моята плячка на мира!

Джоз само презрително подсвирна и обърна гръб на Карколо, но той с проклетия се хвърли напред. Баста Хейвън го хвана за плещите и дръхна назад. Карколо се дърпаше яростно, но помощникът му шепнеше нещо в ухото и той се успокои.

През това време Джоз разглеждаше помещението. Стените бяха

сиви, подът – покрит с еластичен черен материал. Източник на светлина не се виждаше, но отвсякъде бликаше светлина – дори и от самите стени. Въздухът беше прохладен и имаше остър и неприятен мириз. Джоз се разкашля и в главата му зашумя... Насочи непослушните си крака към изхода и заповяда на войската си:

– По-бързо навън, те искат да ни отровят!

С мъка се добра до стълбата и глътна свеж въздух. Хората му и Мегерите го последваха, а накрая вървеше Карколо със свитата си. Под корпуса на огромния кораб спряха, дишаха тежко, а очите им сълзяха и краката им се подгъваха.

Над тях, като не им обръщаха внимание или просто бяха забравили за присъствието им, оръдията на кораба дадоха поредния си залп. Върхът в който се намираха апартаментите на Джоз напълно се срути. Сега скалите представляваха купчини раздробена каменна маса, издигаща се около тъмна дупка. А в нея Джоз забеляза някакво съоръжение, блестящ предмет, който... Но вниманието му бе привлечено от зловещи звуци зад гърба му. От втория люк на кораба изтичаха тежковъоръжени – три отряда по двадесет души, съпроводжани от оръженосци с четирите познати вече механизми на три колела.

Джоз се огледа с отчаяние. Погледна войската си – тя не беше в състояние нито да напада, нито да се отбранява. Единствената възможност бе бягството.

– Отивайте в клисурата Клибърн! – заповяда Джоз.

Като се блъскаха един друг и поклащаха на непослушните си крака, остатъците на двете армии започнаха да отстъпват под прикритието на корпуса на кораба. Тежковъоръжените ги последваха, но без особено да бързат.

Заобиколиха кораба и внезапно спряха – входът в клисурата бе затворен от четвърти отряд тежковъоръжени, оръженосците им и механизмите.

Джоз погледна наляво и надясно, нагоре и надолу по долината. Накъде да бягат? Къде са спасителните канали? Те повече не съществуваха. Вниманието му бе привлечено от бавно но мощно движение в дупката, която преди беше скривана от скалите. Напред се подаде черен предмет. От него излетя млечнобял лъч и докосна диска на края на кораба. Вътре в корпуса се раздаде грохот на разрушаващи се машини. И двата диска на кораба престанаха да светят; превърнаха се в нещо сиво и мътно. Корабът беше мъртав и масата му, внезапно останала без подпори, тежко бухна на земята.

Тежковъоръжените с ужас гледаха кораба, но оръженосците ги спряха. Те хванаха механизмите си и ги насочиха към дупката в скалите. Там яростно се движеха голи фигури, някакви огромни устройства, избухваше светлина и накрая се показа отново белия лъч. Оръженосците, механизмите им и една трета от тежковъоръжените изчезнаха в пламъци. Оцелелите се спряха и побягнаха към кораба.

До входа на клисурата Клибърн един оръженосец се бе навел над механизма си и се готвеше да го задействува. В дупката с удвоена енергия се замятаха голите тела на Свещените. Отново бликна лъча, но този път беше насочен неточно и само възпламени и стопи скалите на стотина метра от противника. В същия миг оръженосецът изстреля вълната си оранжево-зелен пламък. И почти веднага дупката се запълни с огромен облак дим и каменна пепел. Скали, тела, парчетии стъкла и метал се разлетяха на всички страни. Грохотът на взрива премина през цялата долина. Оръжието на Свещените бе разрушено и превърнато в купчина никому ненужни изкорубени отломки.

Джоз дълбоко пое въздух и с усилие на волята преодоля влиянието на наркотичния газ. веднага даде заповед на драконите си:

– Нападайте и убивайте!

Драконите сякаш само това чакаха – понесоха се така стремително напред, че тежковъоръжените не успяха да се хванат да оръжието си. Последният оръженосец бе пронизан от рог на Убиец и долината бе очистена от завоевателите.

Джоз отново се изкачи по стълбата и през помещението приличащо на антре влезе във вътрешните части на кораба, които вече не бяха осветени. Бластерите лежах на местата, където хората ги бяха захвърлили.

Три затворени входа водеха във вътрешността на кораба и трите бързо бяха прогорени с бластерите. След първият се виждаше вита стълба, през втория – огромна зала с наредени на етажи празни легла, а третата – подобна зала, но със заети легла. Бледи лица гледаха влезлите. В централния проход се тълпяха жени в сиви рокли. Ървис Карколо тръгна напред.

– Навън! – завика той. – Вие сте свободни! Бързо навън, докато е още възможно.

В дълбините на кораба слаба съпротива оказаха само няколко оръженосци и двадесетина механици – слаби ниски на ръст хора с резки черти на лицата и тъмни коси. Но оцелелите Базови, шестнадесет на брой, побързаха да се предадат и заедно с всички бяха изведени от кораба в качеството си на пленници.

ГЛАВА 12

Спокойствие изпълни долината и навсякъде се възцари пълна тишина. Хората и драконите лежах на изпотъпканите поля, а пленниците инстинктивно и безпорядъчно се тълпяха край кораба. Понякога тишината се нарушаваше от трясъка на изстиващия метал вътре в корпуса, звуците на падащи камъни от разбитите канари и тихите гласове на освободените хора на Щастливата Долина, седящи на групички встрани от воините.

Само Ървис Карколо не почиваше. Стоеше прав с гръб към Джоз и стискаше дръжката на меча си. Гледаше небето, където Скен като пламтящ атом висеше над западните канари. После се обърна и разгледа разрушената дупка в северния край на долината, запълнена с изкорубените остатъци на оръжието на Свещените. Хвърли бърз поглед на Джоз и започна да ходи между групичките хора на Щастливата Долина, да прави резки движения и жестове без определено значение, да се спира и да въодушевява поданиците си.

Но това не му се удаде и скоро се върна обратно, пресече полето и се запъти към Джоз Бенбек, който разперил широко ръце лежеше на земята, Карколо го изгледа.

– Е, – каза той гордо, – битката свърши и корабът е заловен.

Джоз се изправи на лакти.

– Така е.

– Нека още сега избегнем недоразуменията – каза Карколо. – Корабът и съдържанието му са мои. Древният закон дава плячката на този, който пръв е нападнал. Затова имам претенции.

Джоз го изгледа удивено.

– По закон още по-древен, аз имам над него правото.

– Опровергавам това твърдение – горещо изрече Карколо. – Който...

Джоз вдигна предупреждаващо ръка.

– Замълчи, Карколо! Ти си жив само, защото съм изморен от кръв и ярост. Не изпитвай напразно търпението ми.

Карколо се обърна и от злоба се хвана за оръжието. Огледа долината и отново се върна при Джоз.

– Ето идват Свещените, които всъщност разрушиха кораба. Напомням ти за моето предложение, което би могло да предотврати нови

разрушения и убийства.

Джоз се усмихна.

– Ти направи това предложение преди два дни. Освен това Свещените нямат оръжие.

Карколо изгледа така Джоз, сякаш той бе полудял.

– Как тогава разрушиха кораба?

Джоз повдигна рамена.

– Мога само да гадая. Мисля, че те са направили космически кораб.

А мощта на един от двигателите му са насочили против кораба на Базовите.

Карколо от удивление отвори устата си.

– Защо на Свещените им е потрябвал собствен космически кораб?

– Ето, идва Деми. Защо не го попиташ него?

– Така и ще направя – гордо каза Карколо.

Деми съпровождан от свита млади Свещени се приближаваше. Джоз се изправи на едно коляно и започна да го гледа. Старецът се насочи към стълбата, като изглежда се канеше да влезе вътре. Джоз скочи на крака, изтича и като прегради пътя му, вежливо запита:

– Какво искаш, Деми?

– Искам да вляза в кораба.

– Защо? питам, разбира се, просто от любопитство.

Деми известно време го гледаше, а лицето му беше застинало и очите напрегнати. Накрая отговори с тих хрипков глас без никаква интонация:

– Искам да проверя, може ли да се възстанови кораба.

Джоз се замисли, после заговори с вежлив и разсъдителен тон:

– Тези сведения ще ти бъдат неинтересни. Кажете по-добре, ще поискат ли Свещените да ми се подчинят напълно?

– Ние не се подчиняваме на никого.

– В такъв случай аз не ще мога да ви взема с нас, когато излетим.

Деми се обърна. За миг сякаш щеше да падне. Очите му се спряха на ямата в края на долината. Той отново заговори, но вече не с равния глас на Свещен, а с печален и яростен:

– Ти си виновен, ти ни принуди да действваме, ти ни въвлече в насилието и ни застави да се откажем от посвещението.

Джоз кимна със слаба и мрачна усмивка.

– Аз знаех, че входът в пещерата се намира под канарите. Досещах се, че строите космически кораб. Надявах се, че ще се защитавате от Базовите и така ще послужите и на моите цели. Съгласен съм с

обвиненията ти, използвах ви като оръжие да спася себе си и хората си. Нима не съм бил прав?

– Прав или не – кой може да съди. Ти сведе на нула усилията ни от осемстотин години насам. Ти разруши повече, отколкото можем да възстановим.

– Аз нищо не съм разрушавал, Деми. Базовите разрушиха вашия кораб. Ако се бяхте обединили с нас за защитата на Долината Бенбек, това нямаше да се случи. Вие избрахте неутралитета, вие смятахте, че нашата болка и печал не ви засягат. Но вие сбъркахте.

– Въпреки това резултатите от работата на осемстотин години се превърнаха в прах.

Джоз невинно запита:

– А защо ви е космически кораб? Къде смятахте да се отправите?

Очите на Деми заискряха като яркия пламък на Скен.

– Когато расата на хората изчезне, ние се оказваме начело. Ще тръгнем по космоса и отново ще заселваме старите светове – така ще поставим началото на новата история на вселената. Миналото ще изчезне от паметта, сякаш никога не го е имало. Ако Базовите ви бяха унищожили, какво ни засягаше това? Ние чакахме само смъртта на последния човек.

– Смятате ли се за хора?

– Ти добре знаеш, че ние сме свръхчовеци.

Някой до тях рязко се разсмя. Джоз обърна глава и видя Ървис Карколо.

– Свръхчовеци!? – възкликна той. – Според мен сте просто голи просяци, живеещи в пещерите. С какво можете да докажете превъзходството си?

Устата на Деми трепна, а чертите на лицето му се заостриха.

– Ние си имаме нашите тандове. Те са знанието ни. Имаме нашата сила.

Карколо се обърна и продължи дрезгаво да се смее.

Джоз каза с тих глас:

– Чувствам към вас повече жал, отколкото вие сте изпитвали към нас.

Карколо се обърна.

– А откъде знаете как се строят космически кораби? Или и до това си стигнали с ума си? Или просто сте използвали знанията на хората, живели преди вас в древните времена, а?

– Ние сме свръхчовеци – каза Деми. – Ние знаем всичко, което

някога са говорели, мислили и изобретявали хората. Ние сме първите и последните; когато обикновените хора изчезнат, ние ще усвоим космоса, чисти и свежи като дъжда.

– Но хората не са изчезнали и никога няма да изчезнат – каза Джоз.
– Развитието е спряло, но няма вселената не е голяма? Някъде има светове с хора. С помощта на Базовите и механиците аз ще възстановя кораба и ще тръгна да ги търся.

– Ти ще търсиш напразно – каза Деми.

– Тези светове не съществуват ли?

– Империята на хората се е разпаднала и сега съществуват само няколко отделни и незначителни групички.

– А Едем, старият Едем?

– Легенда, мит, нищо повече.

– А кристалното ми кълбо какво е?

– Играчка.

– Ти сигурен ли си? – запита Джоз и започна да се безпокои.

– Нима не съм ти казал вече, че знаем цялата история. Ние като съзерцаваме нашите тандове, сме в състояние да проникнем дълбоко в миналото, докато спомените не станат смътни и мъгливи, но никъде не сме срещали и дума за планетата Едем.

Джоз упорито тръсна глава.

– Трябва да е съществувал свят, откъдето произлиза човечеството. Както и да са го наричали там – дали Земя, дали Тера или Едем, но някъде съществува.

Деми поиска да каже нещо, но налицето му се появи нерешителност.

– Може и да си прав – каза Джоз, – и ние да сме последните хора. Но това аз трябва да проверя.

– Аз ще дойда с тебе – каза Карколо.

– Ти трябва да си щастлив, ако утре си още жив – забеляза Джоз.

Карколо се дръпна назад.

– Не отхвърляй така безумно претенциите ми за кораба.

Джоз се опита нещо да каже, но не намери думи. Какво да прави с непокорния Карколо? Той не намираше в себе си сили да направи това, което трябваше да направи. Бавеше се.

– Сега ти знаеш нашите планове – каза той на Деми. – Ако не се бъркаш в работите ми, аз няма да ти преча.

Деми бавно отстъпи.

– Действай. Ние сме пасивна раса и се отказваме от незабавни

действия. Може би това да ни е най-голямата грешка. Но ти действуй и търси забравените си светове. Ти просто ще загинеш някъде сред звездите. Ние ще чакаме, както сме чакали винаги.

Той се обърна и отдалечи със свитата си от четири млади Свещени, които по време на разговора не пророниха нито дума.

– А ако Базовите се върнат? – викна подире им Джоз. – Вие ще се биете ли заедно с нас? Или ще бъдете против нас?

Деми не отвърна, вървеше на север и дългите му бели коси помръдваха по рамената му. Джоз го изгледа, после се обърна към опустошената долина, с удивление поклати глава и отново се захвана да разглежда огромния черен кораб. Скен докосна западните скали, светлината рязко помръкна и премина лек студ. Карколо дойде отново при него.

– Довечера събирам хората си и утре си отивам в къщи. Но ти предлагам двамата заедно да разгледаме кораба.

Джоз въздъхна дълбоко. Защо му е така трудно? Карколо го бе нападнал два пъти и ако запази положението си, ще го направи и трети път. Той се застави веднага да действува. Дългът пред него самият, пред народа му, пред великата цел е ясен. Извика рицарите си, които държаха готови пленените топлинни оръжия и когато се приближиха им заповяда:

– Заведете Карколо в клисурата Клибърн и го убийте. Направете го веднага.

Сипещият протести Карколо бе отведен. Джоз се обърна с тежко сърце, видя Баста Хейвън и каза:

– Смятам те за разумен човек.

– Аз също.

– Назначavam те за глава на Щастливата Долина. Заведи там хората си преди да настъпи нощта.

Баста Хейвън се върна при хората си. Те се разшаваха и скоро напуснаха Долината Бенбек.

Джоз пресече долината и отиде при купищата отломки, които преграждаха Пътя на Керген. Гняв го обхвана, когато гледаше разрушенията и за миг се разколеба. Не трябва ли първо да полети на Керолайн и да отмъсти на Базовите? Той спря пред върха, където се намираха апартаментите му. По някакъв каприз на съдбата изпод натрошения камък се виждаше парче от кристалния глобус.

Като притегли парчето на дланта си, Джоз погледна небето, където мигаше червеното око на Керолайн и се постара да приведе в порядък мислите си.

От дълбоките тунели се появиха хората на Бенбек. Приблѳжи се и Фейд.

– Какви ужасни събития и каква велика победа!

Джоз хвърли парчето кристал обратно в купчината камъни.

– Чувствам същото. И къде ще завърши това, никой не знае, а най-малкото аз.

КРАЙ

© 1963 Джак Ванс

Jack Vance
The Dragon Masters, 1963

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

ОТ ДРАКОНИТЕ ДО КОМПЮТРИТЕ (награди Хюго). 1993. Изд. Неохрон, Пловдив и Изд. Хермес, Пловдив. (SF Трилър, No.13). Ред.-съставители: Красномир КРАЧУНОВ, Иво ХРИСТОВ, Н. СТРАНСКИ. Формат: 115×165. Страници: 192. Цена: 13.00 лв.

Съдържание: (въведение) – с.2;

Изследователския отряд, Мъри ЛЕЙНСТЪР [в съдържанието: Отрядът на изследователите] – 3 с.;

Господарите на драконите, Джак ВАНС – 60 с.;

Нямам уста за да викам, Харлан ЕЛИСЪН – 166 с.;

Съобщение [илюст. към стихотворния роман на Б. Божилов „С ракета LZ на Луната“] – 186 с.;

Енциклопедия на световната фантастика. Част V [Бластер-Борун] – 187–192 с.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/421>]